

Stavíme na Pevné Skále

Bob & Peggy Boyd

‘Whom the heaven must receive until
the times of **restitution** of all things,
which God hath spoken by the mouth
of all his holy prophets since the world
began.’ Acts 3:21

***Vytišteno:
Restitution Ministries
P. O. Box 7137
Kariong, NSW 2250
Australia***

www.acts321.org

‘Therefore seeing we have this ministry, as we have received mercy, we faint not;
But have renounced the hidden things of dishonesty, not walking in craftiness,
nor handling the word of God deceitfully; but by manifestation of the truth,
commending ourselves to every man's conscience in the sight of God.
We having the same spirit of faith, according as it is written,
I believed, and therefore have I spoken; we also believe,
and therefore speak.’ 2 Corinthians 4:1, 2, 13

ÚVOD

Prorokyně jednou řekla, „Není naprosto žádná ochrana proti zlu kromě pravdy...V církvi jsou mnozí, kteří pokládají za samozřejmé, že rozumí tomu, čemu věří, avšak dokud nedojde ke sporu, neuvědomují si svoji vlastní slabost.

(Boží úžasná milost, str. 30)

Asi před rokem jsem začala plněji chápat, co tímto výrokem myslela. Bylo pozdní jaro a já jsem jela na sever navštívit blízkou přítelkyni. Sotva jsme se po mém příjezdu do jejího domu pozdravili, začala mi sdělovat své znepokojení nad jedním z hlavních křesťanských učení. **Učení, s kterým měla problém byl koncept Trojice.** Jak mohou 3 osoby být skutečně jedním Bohem? „Učení Trojice je mylné,“ řekla. Mojí bezprostřední reakcí bylo rozčarování a hněv. Jak může být mylné? Bible přece mluví o Otci, Synu a Duchu Svatém; není to snad Trojice? Přes moje zjevné rozčilení mě přítelkyně vybídla k posazení a společnému pročení některých pasáží z Bible. Neochotně jsem na to přistoupila, přesvědčena, že svou přítelkyni snadno vyvedu z omylu. Jaké však bylo mé překvapení, když mi Bůh předložil části Písma, které mi byly předtím nejasné a pomalu jsem začala chápat souvislosti. Moji mysl zaplavily otázky. Byla moje víra v Boží Trojici skutečně správná? Není nezbytné, aby pravda dávala smysl? Mohou doopravdy tři být jeden?

Vybavily se mně doby, kdy jsem se pokoušela o Bohu učit své děti. Byly neodlučně spojené s jablkem, které jsem podala z lednice. Pak jsem usedla mezi chlapce a začala jim vysvětlovat, že Bůh je jako tohle jablko. Bůh je rodinné jméno, celé jablko tedy představuje Boha. Otec by mohl být reprezentován jaderníkem, Syn bílou dužnatou částí a Duch Svatý slupkou. Potom jsem se svých chlapců zeptala jestli tomu rozuměli.

Odpověď byla vždy stejná. Podívali se na mne zmatenýma očima a kroutili hlavou, že nerozumí. Také má odpověď byla vždy stejná,“ to nevadí chlapci, nikdo tomu vlastně nerozumí, poněvadž Bůh je záhadný.“ Nyní jsem začala uvažovat! Je Bůh opravdu tak záhadný? Jak můžeme sloužit Bohu, když ani nevíme kdo je? Musela jsem najít odpovědi na přívál otázek, který teď zaplavoval moji mysl. Ten den pro mne a Boba začalo hledání, které nás přivedlo k nejintenzivnější radosti, kterou jsme kdy poznali. Při snaze odsunout všechny naše předsudky a pilném studiu Písma, abychom zjistili kdo Bůh skutečně je, pokoj a radost naplnily naše srdce tak, jak jsme nikdy předtím nezažili. Nebeský Bůh se pro nás stal velmi skutečným a jeho láska v obětování Jeho Syna naplnila naše životy.

Bob a já bychom se s vámi rádi podělili o to, co jsme se při našem studiu dozvěděli. Modlíme se, abyste porozuměli jednoduché pravdě o Bohu, kterou nám tak jasně zjevuje ve Svém Svatém Slově. Je nám řečeno, že,“máme každý den pilně studovat Bibli, vážit každé slovo a porovnávat mezi sebou jednotlivé texty. **S Boží pomocí si máme utvořit svůj vlastní názor, protože se budeme před Bohem zodpovídat každý sám za sebe.**“ (*Velký spor věků*, str. 598)

Dokud někdo nezpochybnil naši víru, nebyli jsme si vědomi našeho omylu. Bob i já bychom vás rádi vyzvali k pátrání v Písmu jako nikdy předtím. Studujte sami za sebe, vše prověřujte a jako před časy Berienští vyzkoušejte „jestli by ty věci tak byly.“ Nechť porozumění tomu kdo je Bůh naplní vaše srdce nejhlubším pocitem radosti a vděčnosti tak jako naplnilo naše! Nechť vám Bůh žehná ve vašem hledání pravdy.

TROJICE

V současné době se církev Adventistů hlásí k učení o Trojjediném Bohu. Málokterý Adventista si však uvědomuje, že to nebylo původní učení o Bohu, které naše církev zastávala. Rovněž jsem si vědoma, že mnozí z našich lidí vlastně ani nechápou, co víra v Trojici učí. Následující citace jsou vyjmuty z naší věroučné knihy, *„Věřoučné články církve Adventistů sedmého dne“*

„...Janovo evangelium odhaluje, že Božstvo (v češtině není equivalent pro slovo “Godhead“, které zde používá angličtina, a které se nadále bude často vyskytovat) je tvořeno Bohem Otcem, Bohem Synem a Bohem Duchem svatým, spojením tří spoluvěčných osob majících jedinečný a tajemný vztah.“

„Mezi osobami trojjediného Boha není žádný odstup. Všechny tři jsou božské a navzájem sdílí svou božskou moc a vlastnosti. V lidských organizacích spočívá konečná autorita na jediné osobě – presidentu, králi či premiérovi. Konečná autorita Božstva spočívá na všech třech členech.“

„Zatímco Božstvo není jedno co do počtu osob, Bůh je jeden ve svých záměrech, myšlení a charakteru. Tato jednotnost nestírá odlišné osobnosti Otce, Syna a Ducha svatého. Taktéž oddělenost osobností v rámci Božstva nemaří monoteistickou myšlenku Písma, že Otec, Syn a Duch svatý jsou jedním Bohem.“(SAB – *Seventh-day Adventists Believe*, str. 23)

„V rámci Božstva existuje dělení úloh. Bůh zbytečně nezdvojuje činnosti. ...Otec patrně působí jako zdroj, Syn jako zprostředkovatel, a Duch jako působitel.“(SAB, str.24)

Těchto několik výroků nám umožňuje nahlédnout do učení o Boží Trojici. Setkáváme se zde s tvrzeními, že tyto tři bytosti jsou:

spoluvěčné
nesmrtelné
všemocné, vševědoucí atd.
hodné chvály a uctívání
a každá zastává jinou roli

Jestliže jsou tedy všichni tři členové Božstva věční, pak existovali skrze věčnost jako rozdílné osoby. Musí tedy všichni být stejného stáří. Jestli je pravdou, že jsou všichni stejného stáří, pak **tituly**, které nesou, odrážejí pouze role, které přijali pro uskutečnění plánu spasení. Nemohou být tedy brány doslovně. Například **Boží Syn** tedy **není skutečným Synem Boha. Je příslušníkem Božstva zastávajícím roli Syna.** Frank Holbrook to vysvětluje tímto způsobem.

„Termín Trojice je použit v křesťanském učení o Bohu.... **Z Písma můžeme usoudit**, že když někdy ve velmi dávne minulosti Božstvo připravilo plán spasení, **přijali také určité pozice či role k uskutečnění záměrů tohoto plánu.**“
(*Znamení doby*, červenec 1985)

Písmo nás znova a znova učí, že Bůh dal Svého Syna, avšak učení Trojice říká, že Ježíš nebyl skutečným Božím Synem. Byl příslušníkem Božstva vystupujícím v roli Syna. Stoupenci Trojice říkají, že Ježíš byl nazýván Božím Synem díky svému narození v Betlémě. Z učení Trojice vyplývá, že kterýkoliv z členů Božstva mohl převzít roli syna.

Povšimněte si těchto výroků:

„Plán spasení byl zahrnut v úmluvě sjednané mezi třemi osobami Božstva, které byly obdařeny božskými vlastnostmi rovným dílem.

...jedna z Božských bytostí přijala a vstoupila do role Otce, další do role Syna,...“(Gordon Jenson, Modlitební týden věřících, 31. října 1996, str. 12)

„Vztah Otce a Syna v rámci Božstva by měl být chápán metaforicky (obrazně), nikoli literálně.“
(Max Hatton, *Understanding the Trinity*, str.97)

„Jejich jednota v záměrech i činech pro mne **znamená zaměnitelnost členů Božstva.**“
(J.R. Spangler, *Review and Herald*, 21. Října 1971)

Toto je v zestručněné formě učení Trojice. Bylo toto učení zavedeno v naší církvi od jejích ranných let? Odpověď je bezpochyby „ne“. „Otázky“, kniha vydaná církví k diskutování otázek, týkajících se nezávislých odnoží církve, činí tuto skutečnost zcela jasnou: „Církev nic nenamítá proti tvrzení, že jsme v našich začátcích nebyli církví vyznávající Boží Trojici. Toto učení přišlo do naší církve postupně:

1928 – kniha L.E. Frooma: Příchod Utěšitele

1931 – první použití konceptu Trojice v článcích víry (neoficiální)

1955 – zaujato stanovisko podporující Trojici v „Evangelicals“

1980 – učení Trojice poprvé oficiálně odhlasováno jako součást Článků víry CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

Je velice zajímavé si povšimnout, co bylo napsáno v recenzi (*Review and Herald*) o této události, krátce po jejím přijetí na **Konferenci v Dallasu v r. 1980.**

„**Přesto, že ani jediná biblická pasáž** oficiálně nestanovuje učení Trojice je toto předkládáno jako skutečnost pisateli Bible a několikrát zmíněno.“

„**Pouze vírou můžeme přijmout existenci Trojice.**“

Existuje jakékoliv jiné učení, které jako Adventisté sedmého dne považujeme za pravdivé, a jež musíme přijímat pouze vírou? Je zde jakékoliv jiné učení, u kterého nemůžeme poukázat na jednoznačný výrok Písma při dokazování naší víry? Absolutně ne! Nemělo by nás to přimět se dotazovat jestli tyto věci jsou pravdivé? Pojďme blíže prozkoumat toto učení.

RANNÝ ADVENTISMUS

Je dobře známou skutečností, že ze zakládajících otců Adventismu nebyl nikdo vyznavačem Trojice. Ve skutečnosti použili velmi silná slova, když hovořili proti tomuto učení. Některá z jmen, která stojí za povšimnutí a která vám snad budou povědomá jsou: E.J. Waggoner, J.H. Waggoner, Uriah Smith, A.T. Jones, James White, Joseph Bates, J.N. Andrews, J.N. Loughborough, R. F. Cottrell, A. J. Dennis a jiní. V knize „Otázky“ najdete na str. 437 Věroučné články z r. 1872. Můžete si snadno všimnout, že se velmi liší od toho, co o Božstvu učíme dnes.(viz. Dodatek)

To, že církev přiznává skutečnost, že naši průkopníci nesouhlasili s tímto učním, je dále zřejmé z článku otištěném před několika lety v Církevním žurnále (Ministry Magazine). Ten uvádí, že:

„Většina zakladatelů církve Adventistů sedmého dne by dnes nemohla vstoupit do církve, pokud by museli souhlasit se Základními články naší víry.“

„Konkrétněji, většina by nesouhlasila s věroučným článkem číslo 2, který se zabývá učním Trojice.

(Ministry magazine, říjen 1993, str. 10)

Článek poté pokračuje uvedením jmen některých z mnoha lidí, kteří by vyjádřili nesouhlas. Podívejme se na některé z výroků

pronesených našimi zakladateli, abychom zjistili, co soudili o tomto učení.

„Největší chybou reformace je, že reformátoři přestali reformovat. Kdyby pokračovali, dokud by se nevypořádali s posledním pozůstatkem Papežství, jako jsou přirozená nesmrtelnost, křest pokropením, **Trojice** a svěcení neděle, církev by nyní byla osvobozena od jeho **nebiblických omylů**.“
(James White, *Review and Herald*, 7 únor 1856)

„**Učení Trojice bylo v církvi zavedeno Radou v Nicei v r. 325.** Toto učení **rozbíjí osobnost Boha a Jeho Syna Ježíše Krista, našeho Pána.** Hanebná opatření, kterými bylo církvi vnuceno a která je možno nalézt na stránkách církevní historie, **by měla oprávněně vyvolat stud v každém stoupenci tohoto učení.**“
(J.N. Andrews – jehož jméno nese naše Univerzita, *Review and Herald*, 6. březen 1855)

„Písmo překypuje učením o preexistenci a Božství Krista, **avšak naprosto mlčí ohledně Trojice.**“
(J. H. Waggoner, *Vykoupení*, str. 173)

„Je tedy oprávněná připomínka, že učení Trojice potupuje zástupnou smrt Ježíše Krista...“
(J. H. Waggoner, *Vykoupení*, str. 166)

Když byl dotázán na učení Trojice J. N. Loughborough řekl:
„ **Nabízí se mnohé námitky, na kterých bychom měli trvat,** z důvodu nedostatečného prostoru se však omezíme na tři následující: 1. Příčí se to zdravému rozumu. 2. Je to v rozporu s Písmem. 3. Je to pohanského a mýtického původu... Místo, abychom při hledání důkazů o Trojici byli nasměrováni k Písmu, je nám poukázáno na Perský trojzubec s tvrzením, že na jeho základě navrhli vyučování konceptu Trojice, a že jestliže znali

učení Trojice, pak je zajisté převzali skrze tradice od Božího lidu. To vše je ale pouhou domněnkou, neboť je jisté, že **Židovská víra nikdy nevyznávala takové učení**. P. Summerbell říká: „Můj přítel během návštěvy New Yorkské synagogy požádal Rabbiho o vysvětlení slova „*elohim*“. Poblíž stojící duchovní vyznávající Trojici odpověděl, že množné číslo tohoto výrazu poukazuje na tři osoby v Trojici. Nato Žid vykročil kupředu a oznámil mu, že **pokud toto slovo bude opakovat, bude nucen vykázat jej z budovy, protože v synagoze není dovoleno používat jména žádných cizích bohů.**“ (*Review and Herald*, 5 listopad, 1861)

„Není zcela v souladu se zdravým rozumem tvrdit, že tři jsou jeden a jeden jsou tři. Nebo jak to někteří vyjadřují, nazývají Boha „Trojjediným Bohem“. Pokud Otec, Syn a Duch svatý jsou každý Bohem, byli by to tři Bohové; neb třikrát jedna není jedna ale tři.“

(J. N. Loughborough, *Review and Herald*, 5. Listopadu 1861)

„Zastávat učení Trojice není ani tolik známkou o zlých úmyslech, jako o **opojení tím vínem, z kterého pili všechny národy**. Skutečnost, že toto bylo jedno z nejpřednějších, pokud ne hlavní učení, na kterém bylo Římské biskupství vyneseno k papežství, nesvědčí příliš v jeho prospěch.“

(R. F. Cottrell, *Review and Herald*, 6. červenec, 1869)

„Církev Adventistů prohlašuje, že bere Boží slovo jako svrchovanou autoritu, a že „vyšla z Babylona“ a zřekla se všech planých tradic Říma. Kdybychom se měli vrátit k nesmrtelnosti duše, očištění, věčným mukám a svěcení neděle, znamenalo by to méně, než odpadnutí? Když však přeskochíme všechny **tyto podružné, méně významné doktríny** a přijmeme a vyučujeme tuto **ústřední a nejzákladnější doktrínu Říma, Trojici**, a učíme, že to nebyl Boží Syn, kdo zemřel na kříži, třebaže se naše slova

zdají být duchovní, **jest toto čímkoli méně než odpadnutím, a to samotným odpadnutím Omega?**

„Díky Bohu za Ducha prorockého!“ V tištěné kopii kázání br. Prescottta jsem si všiml, že citoval převážně z materiálů kazatelů církví světících neděli – kdyby četl více spisy Ducha prorockého a méně materiály populárních kazatelů světících neděli; kdyby prostou vírou přijal Ježíšovo učení a svědectví, nedopustil by se takové chyby, aby učil pohanskou doktrinu Trojice...”

(1939 *Dopis J. S. Washburna*, v kterém reaguje na článek br. Prescottta)

Bylo velmi zajímavým zjištěním, že při prosazování učení Trojice br. Prescott citoval kazatele světící neděli. Br. Washburn to považoval za divné. Podotkl, že Duch prorocký je v této otázce zcela jednoznačný. L.E. Froom, snad jeden z největších zastánců učení Trojice v Adventismu, při psaní své knihy na toto téma též uvedl, že byl nucen čerpat své informace od kazatelů církví zachovávajících neděli. Je toto směr, kam Bůh odkazuje, aby se jeho lid obracel při hledání odpovědí na své otázky?

Jak vidíte, mnozí ze zakládajících otců tohoto velkého Adventního hnutí velmi bojovali proti učení „Trojice“. Proč by tolik z nich mělo proti tomuto učení námitky? Pro začátek je nutno podotknout, že historie spojená s jeho vniknutím do křesťanství v člověku zanechá mnoho otázek. **Trojice byla zavedena jako učení církve Radou v Nicei v r. 325.** Možná poznáváte toto datum, protože toutéž Radou bylo do křesťanství uvedeno **svěcení neděle. Definování Ducha svatého pokračovalo ve vývoji až do r. 381**, kdy bylo přijato současné chápání. Dalším problematickým činitelem je skutečnost, že **Římský katolicismus používá toto učení jako základ své věrouky.**

„Tajemství Trojice je **ústřední doktrinou Katolické víry. Na ní jsou založena všechna ostatní učení církve.**

(Příručka dnešního katolíka, str. 11)

Jaká jsou některá z těchto učení Katolické víry, která mají kořeny v učení Trojice? Zběžným pohledem odhalíme učení jako: **přirozená nesmrtelnost duše, svěcení neděle, tradice namísto Bible, očištec, věčné peklo, mše, modlení k svatým, neomylnost papeže, neposkvrněné početí a pravomoc kněze odpustit hříchy.** To by mělo vyvolat v našich myslích některé velmi závažné otázky. **Může učení, které je kořenem, samotným jádrem takového omylu, být správné?**

OTÁZKY

*„A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozváznému muži, který postavil svůj dům na skále. Tu spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a vrhly se na ten dům; ale nepadl, neboť měl základy na skále. Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude podoben muži bláznivému, který postavil svůj dům na písku. A spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a obořily se na ten dům; **a padl, a jeho pád byl veliký.**“* Mat.7: 24-27.

1. Náš text z Matouše poukazuje na nesmírně důležitou zásadu křesťanství. Říká nám jasně, že když stavíme na spolehlivých základech pravdy, to jest na Ježíši Kristu, dům zůstane stát. Když však budujeme na písku omylu, dům spadne. Mějme toto na mysli a pojďme se podívat na velmi zajímavé dilemma.

A . Římskokatolická církev vzala to, čemu říkáme pravé učení o Bohu, Trojici, a vytvořila z něj jádro svého učení, na němž závisí všechna ostatní její učení. Na těchto základech pak vybudovala,

co považujeme za **naprosto falešný a rouhavý systém bohoslužby, který označujeme jako Antikristův systém. Může to být pravdou?**

B. Dále říkáme, že Boží církev ostatků započala své poslání se zcela mylnými a bludnými názory na Boha (**Jeden Bůh který zplodil Syna, s nímž sdílí společného Ducha**) a že na těchto falešných základech jsme vybudovali zcela pravdivý systém bohoslužby. Může tomu tak být?

Nyní si musíme sami položit otázku: Dává tohle smysl? Odpovídá to jasným Biblickým principům? Je snad možné, že naši první průkopníci měli o Bohu správnou představu a začali budovat na spolehlivých základech? Jak mohli být lidem církve ostatků, když měli z našeho dnešního pohledu tak velmi nesprávné pochopení naprostého základu křesťanské víry? **Jak mohli povolávat lidi z Babylona, když byli údajně sami obětí tak hrubého omylu?**

2. Když měli první Adventisté takovou bludařskou představu o Bohu, proč je prorokyně nikdy nepokárala za jejich názory v této oblasti? Vlastní manžel sestry Whiteové byl odhodlaným odpůrcem Trojice. Někteří tvrdí, že změnil svůj názor krátce před smrtí, ale všimněte si tohoto výroku od Russella Holta:

„Evidence z jeho vlastního pera nasvědčuje, že od svého duchovního přičlenění s Křesťanským Spojením, až **do své smrti ve věku 60 let, se James White stavěl proti Trojici, jak na základě logiky tak i Písma, zatímco zastával jasnou představu o vysokém postavení a Božství Ježíše Krista.** Tento úsudek je neobvyklý vzhledem k jeho jedinečnému a mimořádnému vztahu k Božímu poslu, kterým byla jeho žena. **Byla si jistě vědoma jeho názoru v této záležitosti. Souhlasila? Jestliže ne,**

proč setrval ve své víře? Jednoduše se zdržela toho, aby ho uvedla na správnou míru? Proč?

(*Staré stezky*, sv.3, č. 11, komentář od Russella Holta)

Je skutečně zajímavé, že by Boží prorokyně neopravila svého manžela v tak základním učení, pokud by si myslela, že se mýlí. **Nemohlo být příčinou to, že s ním absolutně souhlasila a že nebylo třeba žádné opravy?**

3. Proč ani Bible ani Spisy Ducha Prorockého nepoužívají výraz „Trojice?“

4. Proč v *Historii spasení, Patriarchové a proroci a Velký spor věků* (speciálně v kapitole „Původ zla“) a všude, kde prorokyně psala o Kristově preexistenci v nebesích, se o něm zmiňuje jako „drahý Boží Syn“, „milovaný Syn“, či „zrozený Syn?“ Jestliže nebyl skutečným Synem v Nebi, ale pouze synem na základě Svého narození v Betlémě, jak tvrdí někteří vyznavači Trojice, proč jej ona nazývá Synem před jeho inkarnací?

5. Proč na těch stejných místech, kde E. G. White hovoří o plánech stvoření nebo o vzpouře na Nebi a pádu Lucifera, nikdy nemluví o Duchu svatém a jeho zapojení do těchto událostí? Je možné, že **Duch svatý není odlišná osoba oddělená od Otce a Syna?**

6. Proč byl vůbec Lucifer žárlivý v první řadě? Jestliže byl Ježíš věčným Bohem, proč by pak zpochybňoval Jeho autoritu? Je nám řečeno, že to byla Kristova autorita, která byla zpochybněna, nikoli Otcova autorita.

7. Proč nás Písmo nikde nenabádá, abychom uctívali nebo se dokonce modlili k Duchu svatému, jestliže on je Bohem? Proč nám Písmo i Duch Prorocký sdělují, že jsou **pouze dvě bytosti hodné chvály a uctívání, **Otec a Syn?****

8. Přišel na kříži zemřít skutečně **Boží Syn**, jak říká Písmo, nebo to byl Bůh **vystupující** v roli Syna, kdo zemřel? Jestliže skutečně přijali role, jak tvrdí vyznavači Trojice, kde pro to najdeme evidenci v Bibli a ve spisech Ducha Prorockého?

9. **My jako Adventisté sedmého dne se holedbáme před světem tvrzením, že naše učení se nemění.** Často v tomto směru citujeme Ellen White, „**Neodstraňte pilíř!**“ Ve skutečnosti byl ale pilíř odstraněn! **V r. 1872 jsme nebyli církví vyznávající Trojici. Do r.1931 se v našich neoficiálních článkách víry objevil náznak Trojice. V r. 1980 přijala Konference v Dallasu oficiálně toto učení jako pilíř věroučných článků (č.2) Církve Adventistů Sedmého dne. Je „kdo je Bůh “ pilířem? Ve Vybraných poselstvích 1., kap. 24, 25 (1SM), pojednávajících o odpadnutí Alfa a Omega jsme znovu a znovu varováni před opuštěním základů, na kterých jsme stáli minulých 50 let. (napsáno kolem r. 1903) Otázkou je – Opustili jsme je?**

Toto jsou některé velmi důležité otázky, na které musí být nalezena odpověď. Když se nyní pustíme do studia Božstva budeme používat 3 svědky: **Bibli**, neb všechna naše učení musí mít základ a kořeny v Písmě Svatém; **Spisy Ducha Prorockého**, neboť Bůh nám dal „menší světlo“ poukazující na Písmo; a **První Adventní průkopníky**, protože Bůh povolal tyto lidi z Babylona a použil je ke zformování Své církve ostatků.

Musíme mít na paměti, že když studujeme jakoukoli otázku, musíme prozkoumat evidenci poctivě a objektivně. Je snadné najít pasáže z Bible a Ducha Prorockého, které podporují můj osobní názor, je však moudré najít tolik informací o tématu, kolik je možné, a pak teprve vyvodit nějaký závěr. Jistě existují nějaké texty a nějaké výroky Ducha Prorockého, které by se mohly na první pohled zdát protichůdné, věřím však, že když vezmeme v potaz celou škálu informací, rozvine se před námi

řetěz dokonalé pravdy. Bezpochyby věřím, že Písmo, Ellen G. White a průkopníci Adventismu se shodují v tom kdo je Bůh.

Jeden Bůh

Když náš mocný Bůh vysvobodil Izraelity z otroctví, provedl je skrze Rudé Moře a přivedl na úpatí hory Sinai, řekl lidem, aby se posvětili, protože jim chtěl oznámit něco velmi důležitého. Poté Mojžíš vystoupil na vrchol hory Sinai, aby dostal instrukce pro Boží lid. Ve 2. Moj. 20: 1-3 čteme, „*I mluvil Bůh všechna slova tato, řka: Já jsem Hospodin Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl z země Egyptské, z domu služby. Nebudeš mítí Bohů jiných přede mnou.*“ Izrael byl právě vysvobozen ze země, kde byli uctíváni mnohočetní Bohové, Bůh jim tedy ihned oznámil, že **existuje pouze jeden pravý Bůh.**

Během putování Izraele na poušti je zjevné, že Bůh znovu a znovu pokračoval ve snaze jim vštípit tuto nesmírně důležitou informaci do paměti. Když se blížil okamžik, kdy měl Izrael vstoupit do Zaslíbené Země, Bůh jim znovu při několika příležitostech připomněl tuto skutečnost. „*Toběť jest to ukázáno, abys věděl, že Hospodin jest Bůh, a že není jiného kromě Něho.*“ 5 Moj. 4:35. Potom znova, těsně předtím než tlumočí Boží příkaz dobýt Kanán, Mojžíš říká, „*Slyš, Izraeli, Hospodin Bůh náš, Hospodin jeden jest.*“ 5 Moj.6:4. Je zřejmé, že tato představa více bohů natolik hluboce znepokojovala Hospodina, že nepřestával znovu a znovu Svému lidu připomínat, aby neupadli v omyl uctívání více bohů. V Židovském chápání dodnes existuje Jeden Bůh. Koncept jednoho Boha tvořeného třemi jednotlivými osobami je jim naprosto cizí.

Podívejme se na některé další texty:

Marek 12:28-32 „...Které jest první přikázání ze všech? A Ježíš odpověděl jemu, že první ze všech přikázání jest: Slyš, Izraeli, Pán Bůh náš Pán jeden jest... I řekl jemu ten zákoník: Mistře, dobře jsi v pravdě pověděl. Nebo jeden jest Bůh, a není jiného kromě Něho;“

1 Kor 8: 6. „Ale my máme **jediného Boha, Otce**, z něhož je všecko, a my v Něm, **a jednoho Pána Ježíše Krista**, skrze Něhož je všecko, i my skrze Něho.“

Efez 4: 6. „**Jeden Bůh a Otec všech**, kterýž jest nade všecko, a skrze všecko, i ve všech vás.“

1 Tim. 2: 5. „Je totiž **jeden Bůh a jeden Prostředník** mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš.“

V těchto verších Pavel vyslovuje svou víru **v jednoho Boha, Otce**. Říká, že skrze Otce všechno existuje. Také prohlašuje, že máme jednoho **Prostředníka** mezi Otcem a hříšným člověkem, **Pána Ježíše Krista**.

Jan 17: 3. „A život věčný je v tom, když poznají **Tebe, jediného pravého Boha, a Ježíše Krista, kterého jsi poslal**.“

Sám Ježíš říká, že je jenom jeden Bůh, Otec. Věčný život znamená znát pravého Boha, Otce a Ježíše, kterého Otec poslal.

Jak. 2: 19. „Ty věříš, že jest **jeden Bůh**; dobře činíš. I ďáblové tomu věří, avšak třesou se.

Písmo jasně učí, že existuje **jeden Bůh, Otec**. Nikde Písmo neříká, že tento jeden Bůh je tvořen třemi různými jednotlivci. Vyznavač Trojice říká, že je „jeden Bůh: Otec, Syn a Duch svatý.“ Písmo říká, že je „**jeden Bůh, Otec**.“

Jak o tom smýšleli naši první Adventní průkopníci?

„Dbáme na Pavlova slova, že „my máme jediného Boha, Otce, z něhož je všechno, a my v Něm; a jednoho Pána Ježíše Krista, skrze něhož je všechno, i my skrze Něho.“ (1.Kor. 8: 6.); jak jsme již uvedli, bylo to skrze Něj když Bůh stvořil světy. **V konečné podstatě všechny věci pochází z Boha, Otce; dokonce sám Kristus pochází a vyšel z Otce...**“

(E. J. Waggoner, *Kristus a jeho spravedlnost*, str. 19)

„Opětovně pojednávajíc o zjevení se Ježíše Krista, Slovo Boží říká: „Jeho příchod zjeví v určený čas požehnaný a jediný Vládce, Král králů a Pán pánů. On **jediný je nesmrtelný** a přebývá v nepřístupném světle; Jeho nikdo z lidí neviděl a nemůže uvidět. Jemu patří čest a věčná moc. Amen.“ 1Tim.6:15,16. Kristus vynesl tuto nesmrtelnost na světlo... Nyní, když má být o nesmrtelnost usilováno, a **Bůh je jediným, kdo ji má, a Kristus je jediný, kdo ji vynesl na světlo, znamená to, že nesmrtelnost musí být získána od Boha, skrze Krista.**“

(A. T. Jones, *Biblické otázky a odpovědi ohledně člověka*, odst.4,6)

Povšimněte si prosím, že tyto dva výroky, které jsou typické pro zakládající otce naší víry, jsou z pera Jonese a Waggonera a napsány věhlasného roku 1888. Jak si jistě vzpomenete, oni přinesli našemu lidu poselství o ospravedlnění z víry. Ellen White o tomto poselství prohlásila, že tito muži doručili Boží poselství Jeho lidu. **Mohli tito muži předat takovou zprávu, pokud by zastávali mylnou představu o Bohu? Pokud bylo jejich chápání Boha tak potupné, nabádala by Boží prorokyně náš lid, aby naslouchal poselství, které skrze ně Bůh poslal?**

Ellen Whiteová říká:

„Nechat jsou vděční Bohu za jeho četná milosrdenství a ať jsou laskaví jedni k druhým. Mají **jednoho Boha, jednoho Spasitele** a

jednoho Ducha – Ducha Kristova – který má vnést jednotu do jejich řad.“ (Svědectví sv. 9, str.189)

BOŽÍ SYN

Pokud je **jeden Bůh, Otec**, „z něhož je všechno,“ jak učí Písmo, kdo je potom Ježíš? Jaký je Jeho vztah k Otci? Je Bohem, nebo nějakou nižší bytostí, jak někteří učí? Věřím, že po prozkoumání evidence dojdeme k závěru, že Ježíš je **jednorozený Boží Syn**. Je Bohem. Ježíš zdědil vše od Otce. Svá jména, svoji moc, veškerou autoritu a je právem hoden našeho uctívání a chvály!

Jan 3:16 *„Nebo tak Bůh miloval svět, že dal svého **jednorozeného Syna**, aby každý, kdož v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“*

1 Jan 4:9 *„V tomť zjevena jest láska Boží k nám, že svého **jednorozeného Syna** poslal Bůh na svět, abychom živi byli skrze Něho.“*

Jan 1:14 *„A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto **jednorozeného od Otce**,) plné milosti a pravdy.“*

Všimněte si prosím: Bůh **poslal** jediného Syna, kterého měl. Neříká se zde, že Ježíš se stal zrozeným Synem, když se narodil na zemi. On byl zrozeným Synem, který byl poslán.

Begotten (narozený, zrozený, zplozený): “monogenes” znamená **“jediný narozený”** – některé slovníky říkají, že toto slovo může znamenat “jedinečný”, vyznavač Trojice by tedy mohl prohlásit, že se to musí týkat Jeho narození v Betlémě. Musíme si však uvědomit, že toto slovo je použito k popisu Synovi existence **v Nebesích před Jeho příchodem na tuto**

zemi. Ellen White též nazývá Ježíše zrozeným Synem před Jeho narození v Betlémě. Jeho existence je zajisté jedinečná poněvadž je **jediným Božím Synem.**

Jan 8:42 „Tedy řekl jim Ježíš: *Byť Bůh Otec váš byl, milovali byste mne. Nebo já jsem z Boha posel, a přišel jsem; aniž jsem sám od sebe přišel, ale on mne poslal.*“

Pozn: Slovo posel znamená pocházet z něčeho, mít v něčem původ. Ježíš tedy z Boha pochází a od Boha přichází – dvě různé činnosti.

Za koho Ježíše prohlašovali jeho učedníci?

Mat.14:33 „Ti, kdo byli na lodi, klaněli se mu a říkali: „Jistě jsi **Boží Syn.**“

Jan 6:69 „A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty Kristus, **Syn Boha živého.**“

Jan 11:27 „Řekla jemu: Ovšem Pane, já jsem uvěřila, že jsi ty **Kristus, Syn Boží,** kterýž měl přijíti na svět.“

Za koho Ježíše označovali padlí andělé?

Mat.8:29 „A aj volali, řkouce: Co je nám po tobě, **Ježíši, Synu Boží?**...“

Za koho se prohlašoval sám Ježíš?

Jan 10:36 „Jak můžete obviňovat mne, kterého Otec posvětil a poslal na svět, že se rouhám, protože jsem řekl: **Jsem Boží Syn?**“

Je celá řada dalších textů, které nám jasně říkají, že Ježíš byl Boží Syn. Žádné z nich netvrdí, že byl Synem jen kvůli Svému narození v Betlémě.

Luk 22:10	Jan 11:4	Jan 3:18	Jan 5:25
Skut 8:31	Řím 1:4	Gal 2:20	Efez 4:10-13
1 Jan 3:8	1 Jan 4:15	Jan 1:34	Mar 3:11
1 Jan 5:10,13,20			

Písmo je jednoznačné v tom, že Ježíš je Božím Synem, nikoli členem Božstva **vystupujícím v roli Syna, jak učí zastánci Trojice**. Říci, že Ježíš byl nazýván Synem jen kvůli Svému očekávanému narození v Betlémě, jak to dělají vyznavači Trojice, je **pouhou domněnkou** bez jakéhokoli opodstatnění z Písma.

Je tomu tak proto, že Ježíš je Božím Synem, že Mu náleží vše, co je Otcovo.

Žid 1:1-3 „*Bůh...V těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Svého Syna, kteréhož ustanovil dědicem všeho, skze Něhož i světy učinil. Kterýžto jsa blesk Jeho slávy, a obraz osoby Jeho, a udržuje všecko slovem moci své, očistění hříchů našich skrze sebe samého učiniv, posadil se na pravici Velebnosti na výsostech.*“

Pozn.: Kristus dědičně obdržel vše co náleží Otci.

Kristus byl obrazem osoby Otce – Byl přesně jako On, věrná kopie. Proto mohl Ježíš říci, „Kdo viděl mne, viděl Otce.“ Jan 14:9.

Jan 5:26 „*Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě.*“

Písmo nás učí, že Ježíš **dědičně obdržel všechny věci od Otce**. První průkopníci Adventismu věřili, že Bůh udělil Svému Synu veškerou moc a autoritu. On byl **věrným obrazem osoby Svého Otce**, byl přesně jako On. Ježíš byl **jediným Synem, kterého Bůh**

měl a byl tedy dědicem všeho, co Bůh vlastnil: Jeho moci a autority, Jeho Jména, Jeho Božství. Všechno, co bylo Otcovo mělo patřit Synu. Ježíš byl **skutečným Bohem**. Zakladatelé naší církve nevěřili, že Kristus byl stvořená bytost, ale **Jednorozený Boží Syn**.

Všimněte si prosím, král Šalamoun věděl o Synu dříve, než Ježíš přišel na tuto zemi:

Přís.30:4 „Kdo vystoupil do Nebe i sestoupil? Kdo si nabral vítr do hrstí? Kdo svázal vody do pláště? Kdo vytyčil všechny dálavy země? Jaké je jméno Jeho a jaké je **jméno Jeho Syna**, víš-li?“

Přís.8:22-25 „Hospodin měl mne při počátku cesty své... Před věky ustanovena jsem... Když ještě nebylo propastí, **zplozena jsem**, když ještě nebylo studnic oplývající vodami. **Prvé než hory založeny byly**, než byli pahrbkové, **zplozena jsem**.“

Mnozí si myslí, že se tyto verše netýkají Krista jako osoby, ale moudrosti (užito v alegorickém smyslu). Ellen White však uvádí, že se skutečně vztahují ke Kristu.

„A Syn Boží o sobě prohlašuje: Hospodin měl Mne při počátku Své cesty, před skutky Svými, přede všemi časy. Před věky ustanoven jsem...Když vyměřoval základy země: tehdy byl jsem při Ním, jako jeden s Ním vychován: a byl jsem Jeho potěšením na každý den, radujíc se před Ním každého času.“ Přísloví 8:22-30.“ (*Patriarchové a proroci*, str.34)

Písmo nám též ukazuje, že Bůh není jen Otcem Ježíše, ale také Jeho Bohem.

1 Pt 1:3 „Veleben bud' Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista...“

2 Kor.11:31.. „Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista...“

Jan 20:17 „...Nedotýkej se mne; nebo jsem ještě nevstoupil k Otci svému. Ale jdiž k bratřím svým a pověz jim: Vstupuji k Otci svému a k Otci vašemu, **k Bohu svému a k Bohu vašemu.**“

Mar.15:34 „...**Bože můj, Bože můj, pročs mne opustil?**“

Zj.3:12 „Kdo zvítězí, učiním jej sloupem v chrámě **Boha svého**, a nevyjdeť již více ven; a napíše na něho jméno **Boha svého**, a jméno města **Boha svého**, nového Jeruzaléma sestupujícího z Nebe od **Boha mého...**“

Tyto verše jednoduše uvádějí stejnou myšlenku, která byla vyjádřena dříve - že **všechny věci pocházejí od Otce. Otec je jediným pravým nebeským Bohem a Ježíš, Syn, přesný obraz Otce, potvrzuje tuto skutečnost.**

Písmo nás učí, že i když Syn sdílí s Otcem stejnou povahu, slávu a čest, zdědil tyto Božské vlastnosti od Otce. **Písmo nám ukazuje, že z tohoto důvodu je Syn neustále podřízen Otci.**

Jan 14:28 „Slyšeli jste, že jsem vám řekl: jdu a zase přijdu za vámi. Kdybyste mne milovali, jistě by jste se radovali, že jsem řekl: jdu k Otci; neb Otec **větší** jest nežli já.“

Tomuto verši jsem nějakou dobu nerozuměla, protože jak víme mají Otec a Syn stejnou moc i autoritu. Můj problém byl vyřešen, když jsem zjistila, že Řeckým výrazem pro “větší” je „meizon“, což **znamená starší nebo více.**

1 Kor.11:3 „Rád bych, abyste si uvědomili, že hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy muž a **hlavou Krista je Bůh.**“

Žid 1:8,9 „Ale k Synu dí: Tvůj trůn, **O Bože**, je na věky věků...Protož pomazal Tebe, **O Bože, Bůh Tvůj...**“

Otec nazývá Syna Bohem. Již jsme uvedli, že Ježíš je pravým Bohem, protože vyšel z nejnějnější podstaty Boha. Proto mu dědičně náleží všechna jména a vlastnosti Otce. Všimněte si také, že Bůh sám sebe nazývá Synovým Bohem. Protože je však Ježíš pravým Bohem, má být uctíván stejně jako Otec. „**Ať se mu pokloní všichni andělé Boží.**“ Žid 1:6

Jan 5:22,23 „Otec nikoho nesoudí, ale všechn soud dal do rukou Synovi, aby všichni **ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nemá v úctě Syna, nemá v úctě ani Otce, který Ho poslal.**“

1 Kor 15:23-28 „Každý v daném pořadí: první vstal Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho. Tu nastane konec, až Kristus zruší vládu všech mocností a sil a odevzdá království Bohu a Otcí. Musí totiž kralovat, dokud Bůh nepodmaní všechny nepřátele pod jeho nohy... Až mu bude podřízeno všechno, pak **i sám Syn se podřídí tomu, kdo mu všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všech.**“

Přestože je Syn na základě Svého narození a Otcova prohlášení hoden veškeré chvály a pocty, bude On sám „**podřízen tomu, kdo mu všechno podřídil.**“

Duch Prorocký a Boží Syn

Sestra Whiteová nám barvitě líčí Kristovo postavení na Nebeském dvoře. Čteme:

„Vládce vesmíru k sobě svolal Nebeské zástupy, aby v jejich přítomnosti objasnil **skutečné postavení Svého Syna a ukázal na vztah, který zaujímá ke všem stvořeným bytostem.** Boží Syn sdílí s Otcem Jeho trůn a **sláva Věčného samoexistujícího Jediného je obklopuje oba.** Kolem trůnu jsou shromážděni Svatí andělé, ohromný nesčíslný dav... Před svolanými obyvateli

Nebe Král prohlásil, že nikomu kromě Krista, Božího **jednorozeného**, není dovoleno plně proniknout do Jeho **záměrů**, a Jemu bylo **svěřeno vykonávat mocná nařízení Jeho vůle**...Kristus měl teprve uplatnit Božskou moc při stvoření země a jejích obyvatel. Při tom však nezatoužil po moci ani vyvýšení sebe samotného v rozporu s Božím plánem, ale vynesl Otcovu slávu a uskutečnil Jeho záměry dobročinnosti a lásky.“
(*Patriarchové a proroci*, str. 36)

Nacházíme zde některé velmi zajímavé informace. Za prvé, že Věčný samoexistující Jediný je Otec. Všimněte si též, že Ježíš je zrozený Syn v Nebi a že byl **jedinou** osobou, která mohla nahlédnout do Božích záměrů a plánů. Tyto myšlenky jsou v souladu s dalšími jejími výroky, že existují pouze **dvě Božské bytosti** zapojené do plánu stvoření, které jsou hodny naší chvály a uctívání. Všimněte si následujících výroků:

„**Jediná bytost, která byla jedno s Bohem**, žila v lidském těle, aniž přestoupila zákon. Byl to Kristus, který se snížil k chudému životu prostého dělníka a lopotil se u tesařské stolice spolu se svým pozemským rodičem.“ (*Přála bych si Ho znát*, str. 363)

„Ať se nejzářivější příklad, který svět dosud spatřil stane tvým příkladem, raději než největší a nejvzdělanější muži všech dob, kteří neznají Boha ani Ježíše Krista, kterého On poslal. **Pouze Otec a Syn mají být oslavováni.**“
(*Učitel mládeže*, 7 června 1898)

„Kristus, Slovo, **Boží jednorozený, který byl stejný s věčným Otcem** – stejný v povaze, charakteru i záměru – **jediná bytost, která mohla být přítomna všem Božím úradkům a znala všechny Boží záměry**... Někdo však zmařil svobodu, kterou Bůh poskytl svému stvoření... A dychtíc po **slávě, kterou Nekonečný Otec obdařil Svého Syna, tento princ andělů zatoužil po moci, která byla výsadou Krista samotného.**“

(*Patriarchové a proroci*, str.34,35)(GC p.493)

„Dříve než byly položeny základy země, **Otec a Syn** se spojili v úmluvě na záchranu člověka... **Otec objal svého Syna** a byl vydán pokyn, **“Nechť se Mu klanějí všichni Boží andělé.”**

(Touha věků, str.834)

Všimněte si, že jsou zde pouze dvě Božské bytosti, které vytvořily plán spasení. Zachariáš 6:12,13 nám řekl již dávno, že tomu tak bylo.

*„...Tady je muž, jehož jméno je Výhonek. A vzejde ze svého místa a jistě vystaví Jehovův chrám. A sám vystaví Jehovův chrám a On, On ponese důstojnost a usedne a bude panovat na svém trůnu, a bude knězem na trůnu svém, **a rada pokoje bude mezi nimi oběma.**“*

Rada pokoje je pouze mezi dvěma, Otcem a Synem.

Co dalšího se dozvídáme o Kristu?

„Kristus je naším příkladem. Byl **nejblíže Bohu v Nebeské Slávě.**“ *(Listy diáře, sv.1, str.114)*

„Náš velký vzor byl **vyvýšen naroveň Bohu.**“
(Svědectví, sv.2, str.246)

„...Židům 1:1-5. **Bůh je Otcem Krista; Kristus je Synem Boha.** Kristus **obdržel vysoké postavení. Byl učiněn rovný Otci.** Jako jediný je obeznámen se všemi Božími záměry.
(Svědectví sv. 8 str. 268)

„Velký Stvořitel shromáždil nebeské zástupy, aby mohl v přítomnosti všech andělů udělit zvláštní poctu Svému Synu. Syn seděl s Otcem na trůnu, a nebeské zástupy svatých andělů byly shromážděny kolem nich. Otec jim dal na vědomí, že osobně nařizuje ať **Krista, Jeho Syna považují za Jemu rovného; tak, aby přítomnost Jeho Syna byla jako Jeho vlastní**

přítomnost. Slovo Syna má být uposlechnuto stejně ochotně jako slovo Otce.“ (Historie Spasení, str. 13)

„Spasitel světa byl rovný Bohu. Jeho moc byla shodná s mocí Boží. **Prohlásil, že Jeho existence je závislá na Otcí...** Byl tak dokonale spojen s Bohem, tak zcela zahrnut v Jeho obklopujícím světle, že ten, kdo viděl Syna, viděl Otce. **Jeho hlas byl jako hlas Boží.**“ (*Biblický komentář*, sv. 5, str. 1142)

Komentáře s. Whiteové jsou v souladu s Písmem. Otec přiřknul Synovi rovnocenné postavení. Otec, který byl dříve, je příčinou všeho. Synovi však dal stejnou moc a autoritu. Jeho hlas byl samotným slovem Božím. Jeho život byl samotným životem Boha, Otce.

„Věčný Otec, ten neměnný, dal svého jednorozeného Syna, vyrvaného ze svého lůna, Toho, který byl učiněn věrným obrazem Jeho osoby, a poslal Ho dolů na zem, aby ukázal jak nesmírně miloval člověka.“

(*Review and Herald*, 9. Červenec 1985)

„Ve svém lidství se podílel na Božské přirozenosti. Ve svém ztělesnění nabyl v novém smyslu titulu Božího Syna.

(*Biblický komentář*, sv.5, str .1114)

„Byla položena dokonalá oběť; neboť “Bůh tak miloval svět, že dal Svého jednorozeného Syna,”-- nikoli syna stvořeného jako byli andělé, ani syna adoptovaného jako je pardonovaný hříšník, ale Syna zrozeného k věrnému obrazu osoby Otce, a ve všem lesku Jeho vznešenosti a slávy, rovného Bohu v moci, důstojnosti a Božské dokonalosti.”

(*Znamení doby*, 30 květen, 1895)

Znovu a znovu s. Whiteová potvrzuje skutečnost, že Ježíš byl opravdu Božím Synem. Nebyla to žádná přijatá role. Ježíš byl

zrozeným Synem na Nebi předtím než přišel na tuto zemi zemřít pro tebe a pro mně. Všimněte si toho, jak říká, že ve svém ztělesnění nabyl titulu Syna v novém smyslu. Je to pro to, že skutečně byl Božím Synem předtím, než přišel. Učení Trojice dělá z Ježíše Syna pouze v Jeho ztělesnění. Učení Písma a Ducha Prorockého nepodporují tuto domněnku.

Jaká nádherná pravda! Bůh poslal Svého Syna na zemi, protože byl ochoten Ho vydat, aby zachránil lidstvo. Jak úžasnou lásku k nám mají Otec a Syn.

Průkopníci Adventismu

Nyní, když jsme zjistili, co o Božím Synu říká Písmo a Duch Prorocký, podívejme se, co o něm řekli první průkopníci Adventismu.

„Otec je největší v tom, že je první. Co do autority je Syn následující, protože Jemu bylo dáno všechno.“

(James White, *Review and Herald*, 4. Ledna 1881)

„A jako Boží Syn je též vyjímecný, protože měl Boha jako svého Otce, a měl v některém dávno minulém stadiu věčnosti počátek času.“(J. N. Andrews, *Review and Herald*, 7. Zář 1869)

„Slovo pak jest Kristus, tento text mluví o Jeho původu. On je jednorozeným z Otce. Jak přesně vzniknul, nás Bible nijak určitěji neinformuje; ale skrze toto vyjádření a několik dalších podobného charakteru z Písma můžeme věřit, že Kristus vznikl jiným způsobem, než tím, kterým se zpočátku vyskytly ostatní bytosti; že pochází z Otcovi existence způsobem, kterému my nemusíme nezbytně porozumět.“

(C. W. Stone, *Kapitán našeho spasení*, str. 17, 1886)

„Slovo bylo “na začátku“. Lidská mysl nedokáže pochytit věky, které jsou zahrnuty v této frázi. Člověku není dáno poznat kdy, či jak byl Syn zrozen; víme však, že byl Božím Slovem, ne jen předtím, než přišel zemřít na tuto zemi, avšak dokonce předtím, než byl stvořen svět...Micheáš 5:2, pozn. Víme, že **Kristus “pošel z Boha a přišel od Boha“** (Jan 8:42), **ale bylo to tak dávno v časech věčnosti, že je to daleko za hranicemi chápání lidské mysli.**“ (E.J. Waggoner, *Kristus a jeho spravedlnost*, str. 9)

Těchto pár výroků průkopníků Adventismu nám poskytuje dobrou představu o smýšlení církve v jejích začátcích. Prosím všimněte si, že **nevěřili, že Ježíš byl stvořenou bytostí, ale zrozeným Synem**. Mnozí tvrdí, že je to to stejné – zrozen a stvořen. Nicméně průkopníci Adventismu si to nemysleli. Stvořit něco z ničeho nebo z jiné hmoty je **velmi rozdílný** způsob myšlení, než věřit, že Ježíš vzešel ze samotné bytosti Otce, zrozený Syn. Ve své knize *Kristus a jeho spravedlnost* vynaložil E. J. Waggoner velké úsilí na to, aby **ukázal, jak falešná je představa, kterou někteří zastávají, že Kristus byl stvořen.**

„Předtím než přejdeme k některým praktickým ponaučením, která je třeba si vzít z těchto pravd, musíme se na chvíli zastavit u názoru upřímně zastávaného mnohými, kteří by za žádnou cenu vědomě nesnížili Krista, avšak kteří díky tomuto názoru ve skutečnosti popírají Jeho Božství. Tímto názorem je, že Kristus je stvořenou bytostí, kterou se Bohu zlíbilo vynést do jeho stávajícího vznešeného postavení. **Žádný, kdo zastává tento názor, si nedokáže v pravém smyslu tohoto slova představit, jak výsostné postavení Kristu skutečně náleží.**“

(E. J. Waggoner, *Kristus a jeho spravedlnost*, str. 19)

Adventisté zpočátku věřili, že v určitém dávném okamžiku věčnosti Otec zplodil Syna. Písmo neodhaluje, jak se to uskutečnilo, ale jasně nám říká, že Otec měl zrozeného Syna. Tento Syn nebyl stvořenou bytostí jako byli andělé, ale Synem

zrozeným ze samotné bytosti Otce a byl přesným obrazem Jeho osoby. Syn byl přesně jako Jeho Otec. Věřili, že Ježíš byl doslovným Božím Synem. Věřili, že na základě svého narození a dědického práva, Ježíš obdržel vše od Otce: Jeho moc, autoritu, jména, všechno. Jako Boží Syn je skutečně **Bohem a má všechny vlastnosti Boha Otce**. Věřili, že když Bůh řekl, že poslal Svého Syna za nás zemřít, myslel to vážně! Bůh **opravdu** poslal Svého **jednorozeného Syna zemřít za tebe a za mne**. Nesnažili se žádnou filozofií odbourat pravý vztah Otce a Syna mezi Bohem Otcem a Ježíšem, Synem. Ježíš **není** menším Bohem. On je Bohem nám zjeveným! Učení Trojice popírá pravý vztah Otce a Syna mezi Ježíšem a Otcem. Jak můžete snadno posoudit, stanovisko zastávané našimi průkopníky je v naprosté shodě s Písmem a s Duchem Prorockým. Jestliže máte jakékoli další pochybnosti o Ježíšově Synovství na Nebi před Jeho existencí na zemi, věnujte nějaký čas četbě kapitol 1-5 z Historie spasení. Naleznete tam krásný popis plánu spasení a vztahu, který existuje mezi Ježíšem a Jeho Otcem.

Antikrist

V Matoušově evangeliu 16:13-17 je velmi zajímavá konverzace mezi Ježíšem a Jeho učedníky. Ježíš říká, „*Za koho lidé pokládají Syna člověka?*“ Nato učedníci odpověděli několika způsoby jako Eliáš a Jeremiáš. Ježíš jim potom řekl, „*A za koho mě pokládáte vy?*“ Petrova odpověď byla zcela správná. Řekl, „**Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.**“ Ježíš potvrdil Petrovu odpověď, „*Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův; nebo tělo a krev nezjevilo tobě, ale Otec můj, kterýž jest v nebesích.*“ **Petr věděl, že Ježíš byl Boží Syn!**

S touto myšlenkou na paměti se pojďme podívat, co Písmo učí o antikristu.

1 Jan 2:22 „Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš je Kristus? To je **ten antikrist, který popírá Otce i Syna.**“

Tento verš nám říká, že antikrist popře Otce a Syna. My jako církev po léta učíme, že Katolictví je zbraní antikrista. Neučí však, že Ježíš byl Boží Syn? Nehlásí se k víře v Otce a Syna? Ano, hlásí. Jak tedy potom Katolická víra odpovídá tomuto popisu? Je možné, že toho bylo docíleno skrze učení Trojice? **Mějme na paměti, že učení Trojice** nám říká, že Ježíš nebyl doopravdy Božím Synem v Nebi před svým příchodem na tuto zemi, ale pouze na základě svého narození v Betlémě. Podle tohoto učení je Ježíš Bohem, **vystupujícím v roli Syna**. To popírá samotné jádro evangelia, které nám říká, že Bůh poslal Svého Syna zemřít za tebe a za mně.

Bylo to na Radě v Nicei v r. 325, kde učení Trojice zapustilo kořeny. Pamatujme též na to, že je to **centrální učení** Katolicismu, z kterého se odvíjí všechna ostatní falešná učení. Je náhodou, že Petrovo vyznání, že je Božím Synem, Ježíš následuje stvrzením skutečnosti, že postaví svoji církev na tomto pevném základě? „*A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. A dám ti klíče království nebeského...*“ Mat 16: 18,19. Toto jsou právě ty verše, které Římskokatolická církev překroutila, aby na nich mohla vybudovat jiný základ – papeže.

Víra, že Ježíš je doslovným Synem Božím je jádrem evangelia. Odejmeme-li tento základ, budova se rozpadne. Je řada lidí, kteří poukazují na **přechod naší církve k teologii Trojice jako na Omega odpadlictví, před kterým nás s. Whiteová varovala.** Alfa pojednává o osobnosti Boha. Zabývá se jí též Omega? (1Vybraná poselství- Selected messages 203,204) Může být tato změna postoje, která změnila základy, na kterých nyní

stavíme, důvodem proč jsme svědky vymizení tolika z naší odlišnosti jako Božího lidu? Je velmi zajímavé si povšimnout výroku s. Whiteové, který se týká odpadnutí Omega.

„Nyní je před námi Alfa tohoto nebezpečí. Omega bude nejznepokojivějšího charakteru. **Musíme studovat slova, která Kristus vyslovil v modlitbě, kterou pronesl těsně před svým soudem a ukřižováním.** „To pověděl Ježíš, i pozdvihl očí svých k nebi, a řekl: Otče přišlať hodina; oslaviž Syna Svého, aby i Syn Tvůj oslavil Tebe; jakož jsi dal Jemu moc nad každým člověkem, aby těm všechněm, kteréž jsi dal Jemu, život věčný dal. **Totoť jest pak věčný život, aby poznali Tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.**“

(Vybraná poselství kniha 1, str.197)

Proč ze všech textů, na které mohla s. Whiteová poukázat, aby nás připravila na odpadnutí Omega vybrala ten, který nám **nejjasněji** říká, že Ježíš je vpravdě Božím Synem; text, který nám **jasně** říká, že je jen **jeden pravý Bůh** a že věčný život znamená poznat Jeho a poznat Syna, kterého On poslal? Věřím, že toto není náhoda. Prorokyně, inspirovaná Božím duchem se nás snaží upozornit, že Boží církve ostatků vskutku sklouzne z oněch základů, na kterých byla založena a upadne do smyšlených představ o tom, kdo je Bůh. Přesunuli jsme základy naší víry na písčný podklad omylu a padá naše budova?

DUCH SVATÝ

Jestliže je jeden Bůh, jeden věčný svrchovaný vládce vesmíru; a jestliže Ježíš Kristus je Boží Syn, dokonalý obraz Otce, Jemu rovný mocí i autoritou, **kdo je potom Duch svatý?**

Když budeme studovat Písmo, zjistíme něco velmi zajímavého. Bible **nikdy** nepoužívá termín „Bůh Duch“ (God the Spirit), jak v našem učení dnes označujeme Ducha svatého. Výrazy jako „Boží Duch“, „Duch Boha“, „Duch Kristův“ a „Svatý Duch“ jsou použity. Toto, jak později zjistíme, se stává velmi důležitým konstatováním. Můžeme si také povšimnout, že Bible nám nikde neříká, abychom se **“modlili k”** nebo **“uctívali”** Ducha. Jak uvidíme, existuje k tomu velmi dobrý důvod.

První průkopníci Adventismu učili, že Duch svatý je osobní přítomnost Boha s námi, jeho osobnost. Věřili též, že Ducha je možno označovat „osobou“ ve smyslu, že je zosobněním Otce a Syna s námi, **nikdy však** s úmyslem, že by Duch svatý měl být **samostatnou osobou odlišnou** od Otce a Syna. Již jsme prokázali skutečnost, že jsou jen dvě Božské **bytosti** hodné našeho uctívání a chvály. Můžeme tedy chápat, že On k nám neposílá nějakou jinou osobu, ale posílá sám Sebe.

Podívejme se, jestli je tento názor průkopníků v souladu s Biblí a s Duchem Prorockým.

Efez. 4:4 „*Je jedno tělo a jeden Duch...*“

Jan 14:16-18 „*A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky; toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmouti, nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá, a ve vás bude. Neopustímť vás sirotků, přijduť k vám.*“

Co zde Ježíš říká? Ujišťuje jasně učedníky, že je neponechá samotné. Vráť se za nimi zpět; On je tím dalším Utěшитelem, který má přijít. Skrze Svého Ducha on bude s nimi. Toto není jiný samostatný Bůh, který k nim přijde, je to sám Spasitel.

Vidíte, že je pouze **jeden Duch**, jak nám Písmo v epištole k Efezským říká. Tento Duch je samotným životem Boha, Otce. Protože Ježíš je samým jádrem Otce, mají společného Ducha. Ježíš nám tedy dává tohoto Ducha.

Je zajímavé si povšimnout, že Řecké slovo pro “**Utěшитele**” a pro “**Přímlovce**” je stejné. V **Janovi 14:16** se říká: „*A já prositi budu Otce a dá vám jiného Utěшитele...*”

Utěшитel = *parakletos* pozn.: mluví se o jiném Utěшитeli

1 Jan 2:1 „*Synáčkové moji, totoť vám píši, abyste nehřešili. Pakliť by kdo zhřešil, Přímlovce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.*”

Přímlovce = *Parakletos* pozn.: Ježíš je náš Přímlovce

Pointa je zde v tom, že Kristus je tím jiným Utěшитelem.

Někteří tvrdí, že Ježíš je “Utěшитel” a že Duch svatý je „jiný Utěшитel“, jiná a odlišná osoba. Ale to by znamenalo 2 utěшитele, nikoli jednoho. Písmo **neučí, že Ježíš nám posílá jiného Ducha. On je jediným Utěшитelem .**

Jan 15:26 „*Když pak přijde ten Utěшитel, kteréhož já pošlu vám od Otce, Duch pravdy, kterýž od Otce pochází, tenť svědectví vydávati bude o mně.*”

Žid. 1:9 „*....Proto pomazal Tě Bože, Bůh Tvůj olejem radosti nad všechny Tvé druhy.*”

Olej je symbolem Ducha svatého – Syn má stejný Duch jako Otec.

Jan 5:26 „*Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak **dal** i Synovi, aby měl život sám v sobě.*“

Otec a Syn mají stejný Duch.

Gal. 4:6 „*A že jste synové, **poslal Bůh Ducha Syna svého** v srdce vaše, volajícího: Abba, Otče.*“

Řím. 8:9 „*Vy pak nejste v těle, ale v Duchu, poněvadž **Duch Boží v vás přebývá. Jestližeť pak kdo Ducha Kristova nemá, tentě není Jeho.***“

Všimněte si prosím, že Duch Otce a Syna jsou užíváni zaměnitelně, to je proto, že existuje jen **jeden Duch, který oba sdílejí. V této pravdě vězí nejkrásnější poznání, že Kristus sám k nám přichází, aby nás utěšoval.**

Existuje jeden Duch - **Efez. 4:4**

Utěšitel je Duch - **Jan 14:16**

Duch je Pán - **2 Kor. 3:17,18**

Pán je Ježíš - **1 Kor. 8:6**

Jan 17:21 „*Aby všichni jedno byli, jako **ty Otče, ve mně, a já v Tobě**, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.*“

Jak jsou Ježíš a Otec jeden “v” druhém? Je to proto, že mají společného Ducha.

Jan 10:30 „*Já a Otec jedno jsme.*“

Jak jsou jedno? Jsou stejnou osobou? Ne, oni jsou jedno, protože mají stejného Ducha.

Zj. 3:20 „Hle stojím u dveří a tluču. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dvěře, **vejdu k němu**, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.“

Mat 28:20 „...A hle, **já s vámi jsem po všechny dny**, až do skonání světa. Amen.“

Žid. 2:18 „Nebo, že sám trpěl, pokoušín byv, **On může také pokoušení trpícím spomáhati.**“

Kol. 1:27 „...**Kristus v vás**, ta naděje slávy.“

Pozn.: Kristus utvořen uvnitř je hlavním poselstvím evangelia.

Kristus nám opakovaně sděluje, že **on sám** přijde s námi přebývat. On je tím, kdo nám přichází pomoci v časech nouze a On je tím, Kdo s námi přebývá. Písmo neříká, že **jiná osoba než Kristus, Duch svatý**, má být v nás zformována nebo v nás přebývat a přinést nám útěchu a sílu odolat pokušení. **Kristus sám to pro nás učiní. Je to skrze Jeho Ducha, Ducha, kterého má společného s Otcem**, jak toto dílo má být uskutečněno. **Není zde místo pro nic jiného mezi tím!!!**

DUCH PROROCKÝ

Souhlasí s. Whiteová s tím, čeho jsme se právě dopátrali z Písma? Kdykoli hovoříme o Duchu svatém je nevyhnutelné, že se lidé obrátí ke knize *Evangelism* a vytáhnou některé citace, které s. Whiteová vyslovila o Duchu svatém, byvše třetí osobou Božstva. Okamžitá reakce na tyto výroky je, že **dokazují** existenci Trojice. Mějme na paměti, že musíme nejdříve prozkoumat veškerou evidenci, než můžeme přesně stanovit, čemu autorka ve skutečnosti věřila v této věci. Věřím, že když to

uděláme, zjistíme, že **byla v naprostém souladu s Písmem a s předními bratry Adventní víry.**

„Duch svatý je Kristův představitel, avšak **zbaven lidské osobnosti a na ní tedy nezávislý.** Zatížen lidstvím, Kristus nemohl být na každém místě osobně. Bylo tedy v jejich zájmu, že měl odejít k Otci, a poslat Ducha, aby byl Jeho nástupcem na zemi. ...Skrze Ducha **bude Spasitel dostupný všem. Bude jim blíže, než kdyby nevystoupil na výsosti.**“

(Touha věků, str. 669, edice z r. 1898)

Zatížen lidstvím, **Kristus** nemohl být osobně na každém místě; Bylo tedy naprosto v jejich prospěch, že je měl opustit, jít ke svému Otci, a poslat Ducha svatého, aby byl jeho nástupcem na zemi. **Duch svatý je On sám zbaven lidské (schránky) osobnosti a na ní tedy nezávislý. On sám bude projevovat Svou přítomnost na všech místech skrze svého Svatého ducha, jako Všudypřítomný.**“ *(Manuscript release, č. 1084)*

Všimněte si prosím, že v obou těchto výročí je Duch svatý jasně označen za **Krista samotného, nezatíženého lidstvím. Je to Jeho Duch** – Duch, který má společný s Otcem. To **není jiná osoba.**

„Když Boží lidé zaujmou postoj, že jsou chrámem Ducha svatého, **Krista samého přebývajícího v nich,** budou Ho tak jasně projevovat duchem, slovy i skutky, že bude nezaměnitelný rozdíl mezi nimi a stoupenci Satana.“

(Stránky zápisníku – Notebook leaflets sv. 1, str. 76)

„Předání Ducha je **předáním Kristova života.**“ *(Touha věků str. 805)*

„Důvodem, proč jsou církve slabé, nemocné a blízké odumření je, že nepřítel uvalil na třesoucí se duše břemeno skličujícího

charakteru, a snaží se o odstranění **Ježíše z jejich zorného pole jako Utěšitele, jako toho, kdo kárá, kdo varuje a kdo je nabádá, řka, toto je ta cesta, jděte po ní.**

(Review and Herald, 26 srpen, 1890)

„Když pohlédneme vírou na Ježíše, naše víra pronikne stínem a začneme obdivovat Boha za Jeho úžasnou lásku, že nám dal **Ježíše Utěšitele.**“ *(Manuscript releases sv. 19, str. 297,298)*

„Práce svatého Ducha je nesmírně velká... A **svatý Duch je Utěšitel, jakožto osobní Kristova přítomnost pro duši.**“

(Review and Herald, 29. list., 1892)

„Kristus prohlásil, že po svém nanebevstoupení pošle své církvi jako svůj korunní dar Utěšitele, který měl převzít jeho místo. **Tímto Utěшитelem je Duch svatý – duše jeho života,** hybná síla jeho církve, světlo a život světa. Spolu se svým Duchem Kristus posílá smiřující vliv a moc odejmout hřích.“

(Review and Herald 19. Květen 1904)

Vidíme, že všechny tyto citáty propojuje jedna společná myšlenka. Ježíš sám je Utěшитelem, poslaným nám na pomoc. Je to **Jeho Duch, Jeho osobní přítomnost s námi,** která v nás působí, aby přetvářela náš charakter a proměnila nás k Jeho obrazu. Povšimněte si prosím, že v posledním citátu s. Whiteová **jasně určuje, co má na mysli třetí osobou Božství; je to osobní přítomnost Krista, jeho vlastní život. Ani v nejmenším nenaznačuje, že máme co činit s jinou osobou, kromě Ježíše samotného. Duch svatý je označován jako osoba, protože je zosobněním,** nebo samotným životem Krista, který je posílán k nám. Sestra Whiteová několikrát nazývá Ducha svatého **třetí osobou Božstva.**

„Princ moci zla může být udržen pod kontrolou jen Boží mocí ve **třetí osobě Božstva**, Duchu svatém.“ (*Evangelism*, str. 617)

Všimněte si, že znovu popisuje, co myslí **třetí osobou: je to Boží moc**. Neříká, že je to jiná, samostatná osobnost.

Na jiných místech se zmiňuje o “třech mocnostech” Nebes. Znamená to však, že jsou **oddělenými jednotlivci**? Zvažujíc nesmírné množství informací z prorokynina pera, které by byli v rozporu s tímto způsobem myšlení, musím dojít k závěru, že **neměla v úmyslu**, abychom snad chápali, že její prohlášení o Duchu svatém, jako o třetí osobě Božstva, by se mělo týkat někoho jiného než Krista. Nechává nás nahlédnout do svého myšlení v této věci, když říká, že to je “**duše jeho života**”.

„**Spasitel je naším Utěшителем**. Potvrzuji, že Jím skutečně je.“ (*Manuscript releases* č.8, str.49)

„...Když v Den Letnic sestoupil zaslíbený Utěšitel a byla seslána moc zhůry a duše věřících uchvátila **vědomá přítomnost jejich nanebevstoupeného Pána...**“ (*Velký spor věků*, str. 351)

„Spasitel nezaslíbil Svým následovníkům přepych tohoto světa;...ale Svým slovem zaručil, že se o ně postará v čase nouze a přislíbil něco mnohem lepšího, než svět může nabídnout – **stálou útěchu Své vlastní přítomnosti**.“ (*Touha věků*, str. 376)

„Tajemný žebřík z jeho snu představuje Ježíše, jediného prostředníka v komunikaci mezi Bohem a člověkem.“ (*Cesta ke Kristu*, str. 20)

„**Kristus je spojující článek mezi Bohem a člověkem**. Zaslíbil svou osobní přímlovu skrze použití Jeho jména. ...Ano, Kristus se stal prostředníkem v modlitbě mezi člověkem a Bohem. Stal

se také prostředníkem požehnání mezi Bohem a člověkem.“
(*Bibl. Komentář* sv. 6, str. 1078, 1079)

Pozn.: Kristus je tím “jiným Utěшитelem“. On je ten, kdo se k nám vrátil bez lidského těla. **Kristus je ten, kdo se za nás přimlouvá; není jiného prostředníka, kromě Krista.**

Písmo nepotvrzuje současný názor, který zastává většina křesťanů, že Duch svatý je samostatná osoba, odlišná od Krista. Je zřejmé, že je to Kristus, kdo posílá Svého Ducha, aby nám pomáhal. On sám je nám takto zcela nablízku. Dozvěděli jsme se, že jsou pouze **dvě bytosti v celém vesmíru hodné naší chvály a uctívání; Otec a Syn.** Dnes mnozí uctívají a modlí se k Duchu svatému, jako by byl samostatnou osobou. **Při správném porozumnění tomu, kdo Duch je, by nedocházelo k tomuto omylu.** Nabízí se vskutku několik otázek k zhloubání pro ty, kteří vyznávají učení Trojice.

1. Proč nám nikde není řečeno, abychom se modlili k, nebo uctívali Ducha svatého

2. Kde byl Duch svatý, když zasedala Nebeská rada, která ustanovila plán spasení a během Luciferovi vzpoury? Inspirace se nikde o Duchu svatém nezmiňuje, pouze o Otci a Synu

3 . Kde je zmínka o Duchu svatém, když se mluví o Nebi? Vidíme zde jen Otce a Syna.

4. Proč s. Whiteová řekla, že Kristus je jedinou bytostí v celém vesmíru, která smí vejít v Boží úradek? Boží Duch by byl jistě také zahrnut pokud by existovala Trojice.

Odpověď na tyto otázky je opravdu velmi jednoduchá. Představa, že existují tři Božské bytosti je mylná; **jsou pouze dvě. Otec a Syn jsou jediné bytosti hodné našeho uctívání a**

chvály. Jen Oni jsou Božskými bytostmi. Jsou jedno, protože mají společného Ducha, Otcova Ducha, **z Něhož pochází všechno.** Toto porozumění je klíčem k řešení všech problémů, které existovali. Církev nazývá Trojici záhadou – již bezpochyby je. **Je to záhada, protože to není pravda.** Pamatujte, že Písmo nikde nepoužívá pojem “Bůh Duch”. Tato fráze je lidským výkladem. Až porozumíme tomu, kdo je Duch svatý, Satanovy plány závěrečného podvodu budou odhaleny. Jak uvidíme, **Satanovým záměrem je vetřít se mezi člověka a jeho Spasitele.** Toho dociluje prostřednictvím učení Trojice, stavíc se do role Ducha, prostředníka. Máme jen jednoho Prostředníka – Ježíše Krista.

Díky tomuto učení Satan úspěšně odsunul Otce, jediného pravého Boha, do pozadí a vynesl Ducha do čela. Jediné, co stačí udělat, abychom si to uvědomili, je pohlédnout na nesmírné množství literatury, tištěné dnes v naší i jiných církvích, která klade důraz na Ducha svatého. Je nám vštěpováno, abychom se modlili k Duchu, což je naprosto nebiblické. My, jako Adventisté tvrdíme, že Letničtí se modlí k, a přijímají špatného Ducha. Proč? Letničtí věří ve stejnou Trojici, kterou zastáváme my, že ano? Jak si tedy můžeme být tak jisti, že oni mají špatného Ducha, a my správného? V čem je rozdíl? Budeme se tím podrobněji zabývat později.

„Otec a Syn samotní mají být velebeni.“

(Synové a dcery, str. 58)

„Existuje osobní Bůh, Otec; existuje osobní Kristus, Syn.“

(Biblický komentář sv. 6, str. 1068)

Tak to je!!! **Otec a Syn** jsou jediné dvě bytosti hodné našeho uctívání a chvály.

PRŮKOPNÍCI ADVENTISMU

Byli průkopníci Adventismu v otázce Ducha svatého v souladu s tím, co učí Bible a Duch Prorocký? Z následujících výroků je jasné, že byli.

„O Božím Duchu se v Písmu mluví jako o Božím zástupci – **síle, skrze kterou On pracuje**, činiteli, prostřednictvím něž je vše potvrzeno. Toto je jasně vyjádřeno žalmistou (Žalm 139:7-10). Z těchto slov se dozvídáme, že **když hovoříme o Božím Duchu, hovoříme ve skutečnosti o Jeho přítomnosti a vlivu.**“

(J. N. Loughborough, *Review and Herald*, 13.září 1898)

„Konečně, poznáme Boží jednotu Otce a Syna ze skutečnosti, že **oba mají stejného Ducha**. Poté, co Pavel řekl, že ti, kteří jsou v těle se nemohou zalíbit Bohu, pokračoval: „*Vy pak nejste v těle, ale v Duchu, poněvadž Duch Boží v vás přebývá. Jestliže pak kdo Ducha Kristova nemá, tenť není Jeho.*“ Řím. 8:9. **Zde se dozvídáme, že Duch svatý je zároveň Duchem Božím a Duchem Kristovým.**“

(E. J. Waggoner, *Kristus a Jeho spravedlnost*, str.23)

„Duch svatý je mocnou energií Božstva, **Boží život a síla z něj proudící** do všech končin vesmíru, a takto tvořící živě spojení mezi Jeho trůnem a veškerým stvořením...Takto je **Duch zosobněn v Kristu a Bohu, avšak nikdy není ukázán jako samostatná osoba, nikdy nám není řečeno, abychom se modlili k Duchu; ale k Bohu o Ducha. V Písmu nikde nenajdeme modlitby k Duchu; ale k Bohu o Ducha.**“ (M.C. Wilcox, *Znamení doby 1911 – Otázky a odpovědi*, str.181,182)

Znovu si povšimněte, že br. Wilcox poukazuje na to, že Písmo nám říká, abychom se modlili **o Ducha** nikoli **k Duchu**.

„Nejsme pouze ochotni, ale úzkostlivě se snažíme ponechat vše přesně tam, kde to zanechává Slovo Boží. Z něj se dozvídáme, že **Boží Duch je ta hrozná a tajemná síla, vzbuzující posvátnou úctu, která vychází z Božího vesmírného trůnu**, a která je výkonným činitelem v díle stvoření a spasení.“ (J. H. Waggoner, *Boží Duch; Jeho funkce a projevy*, str. 9, 1877)

Toto je jenom pár výroků některých z čelních představitelů ranných let naší církve. Jak můžete vidět, **jsou v naprostém souladu s tím, co jsme se dozvěděli z Písma a Prorockého Ducha**. Sestra Whiteová pokárala církve během let jejího vzniku za řadu věcí, avšak **nikdy bratřím nevytkla jejich názor na koncept Boží Osoby**.

Duch svatý je osobní přítomnost Otce a Syna. Ducha je možno nazvat “osobou” v tom smyslu, že je samotným životem Krista přicházejícím k nám, Jeho osobností. **Máme velmi důvěrného Spasitele, který touží být s námi**. Spor v nebi byl veden mezi Kristem a Satanem a nyní stále pokračuje. Duch svatý **není samostatnou osobou odlišnou od Krista**, je to **Kristus**, který skrze Svého Ducha za nás bojuje, aby nás vítězně provedl touto bitvou mezi dobrem a zlem.

JAKÝ JE V TOM ROZDÍL???

Otázka, nad kterou jsme dlouho přemítali byla “Záleží na tom vůbec? Není to jen náboženská formalita?” Mnozí položili v uplynulých měsících stejnou otázku. Odpověď na tuto otázku se nám nicméně stává stále jasnější, čím více rozeznáváme odlišnosti a zvažujeme důsledky. Věříme, že na tom záleží. Pokud jde o naše spasení Písmo říká:

Jan 17:3 „A život věčný je v tom, když poznají Tebe, **jediného pravého Boha, a Ježíše Krista, kterého jsi poslal.**“

Jan 3:36 „*Kdož věří v Syna, má život věčný; ale kdož jest nevěřící Synu, neužít života, ale hněv Boží zůstává na něm.*“

Jan 20:31 „*Tato však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice, měli život skrze Jeho jméno.*“

1. Jan 4:15 „*Kdož by koli vyznával, že Ježíš jest Syn Boží, Bůh v něm přebývá, a on v Bohu.*“

1. Jan 5:13 „*Tyto věci psal jsem vám věřícím ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život, a abyste věřili ve jméno Syna Božího.*“

Vskutku na tom záleží!!! Písmo říká, že věčný život spočívá ve víře, že Ježíš je Boží Syn. Bůh poslal svého Syna!! Toto je jádrem evangelia. Učení Trojice říká, že Ježíš nebyl opravdu Božím Synem. Říká se, že na oběť pro nás učiněnou reagujeme úměrně k našemu ocenění hodnoty daru. Pokud jsme sami rodiči, zasáhne nás přímo do srdce, když si uvědomíme, že Bůh pro nás obětoval Svého jednorozeného Syna. **Učení Trojice zastírá tento dar.** To nebylo žádné hraní rolí; to byl Boží vlastní, drahý Syn, kdo pro nás zemřel. Plán spasení získá mnohem hlubší význam. Všimněte si jak nádherným způsobem inspirace popisuje, co **Otec vytrpěl při vydávání Svého Syna na smrt za naše hříchy:**

„Pravil anděl, “Myslíš, že Otec vydal Svého vroucně milovaného Syna bez zápasu? **Ne,ne. Byl to zápas dokonce i pro Boha Nebes,** zda nechat provinilého člověka zahynout, nebo dát **Svého milovaného Syna,** aby za něj zemřel.“
(*Historie spasení*, str. 45)

Učení, že Bůh poslal **Svého Syna je naprostým jádrem křesťanské víry.** Odejměte podklad a **všechno spadne s ním.**

Satan překroutil pravdu o Božím Synu a lidská srdce se nyní snaží přiblížit Bohu s nesprávným porozuměním oběti, kterou Otec přinesl. Od samého začátku se Satan snažil pokřivit skutečnost, kým Ježíš je. Nemínil nikdy přijmout Boží prohlášení, že pouze Kristus, Boží Syn, smí zasednout a vládnout s Bohem (viz. *Historie spasení*, kap. 1-5). Skrze učení o Trojici, Kristovo skutečné postavení bylo obestřeno tajemstvím. Satan zajisté nechce, abychom porozuměli tomuto krásnému vztahu Otce a Syna, protože jak nám Písmo sděluje, v tom spočívá věčný život.

Znovu se ocitáme na hranicích Zaslíbené Země; tentokrát je to Nebeský Kanán, do kterého se chystáme vejít. Pán volá Svůj lid zpět k uctívání **jediného pravého Boha**. Půjdeme ve šlépějích církve ostatků, kterou Bůh povolal, aby nesla poselství posledních dnů, nebo půjdeme ve šlépějích Říma? Je možné, že důvodem, proč se podobáme ostatním církvím každým dnem víc a více je, **že jsme bezděčně sklouzli z našich základů víry** a nyní stavíme na **mylné představě o tom, kdo Bůh je?** Povšimněte si slov prorokyně:

„Jako Boží lid máme nepohnutě stát na základech věčné pravdy, která obstála ve zkouškách a protivenstvích. **Musíme se držet pevných pilířů naší víry. Zákony pravdy, které nám Bůh zjevil, jsou naším jediným pravdivým základem. Ty z nás vytvořily to čím jsme.**“ (*Vybraná poselství*, kn. 1, str. 201. R. 1904)

Povšimněte si prosím, že když byl tento výrok napsán, **církev stále ještě nezastávala víru v Boží Trojici**. Byli jsme varováni, abychom neseštoupili ze základů, které již byly položeny. Nedbali jsme tohoto varování a zdá se, že charakteristické rysy **Adventní víry se rychle vytrácí od doby, kdy jsme změnili základy.**

DUCH SVATÝ

Další hlavní problém, kterému je třeba se věnovat, se zabývá porozuměním toho, kdo je Duch svatý. Proč by ale mělo záležet na tom, jestli věříme, že Duch svatý je Kristův duch, nebo, že je samostatnou osobou, jinou než, a odlišnou od Krista?

Při odpovědi na tuto otázku musíme mít na paměti, co bylo od počátku Satanovým skutečným záměrem. Jistě si vzpomenete, že byl rozhníván, protože neměl přístup do Nebeské rady mezi Otcem a Synem. **Syn byl jedinou bytostí v celém vesmíru, která směla vejít do Božích rad.** Důvodem, proč Bůh nezahrnul Satana bylo, že nebyl Božský. Satan byl stvořenou bytostí. Satan vždy toužil po tom, být rovný Bohu. V Nebi se Lucifer snažil bojovat o to, co považoval za své právo. **Je nám však sděleno, že nyní používá daleko rafinovanější způsob. Snaží se napodobit Boha. Falšovat Boha!**

„Satan se zoufale snaží předstírat, že je Bůh, mluvit a jednat jako Bůh, vystupovat jako ten, kdo má právo vládnout svědomí lidí.“ (*Biblický komentář, sv.7, str.981*)

Od Nicejského sněmu v r. 325 do doby sněmu v Konstantinopoli v r. 381 dokázal Satan přimět církev, aby překroutila dvě věci; **“jiného utěšitele”** a **“jiný den”**. Jiným dnem, který byl zaveden, byla Neděle jako svatý Boží den na místo Biblické Soboty. Jiným **“Utěшитelem”** bylo přijetí Ducha Svatého jako třetí osoby k utvoření **Trojice**, tvrdíc, že Duch je samostatnou osobou, odlišnou od Otce a Syna. Možná si z historie církve vzpomenete, že církev existující v době Nicejského sněmu je představena jako Pergamos ve Zjevení 2: 12-17. To byla doba odpadnutí Boží církve. Toto období je následováno dobou temna. Oba tyto omyly s námi setrvávají dodnes, a Boží církev ostatků nyní přijala jeden z nich.

Vzpomenete si, že sestra Whiteová řekla, **“Satan usiloval o odstranění Ježíše z pohledu věřících jako Utěšitele.”** Vězte, že Satan se děsí Boží přítomnosti. Zoufale se snaží odvrátit nás od Krista k **jinému Bohu – sobě**. Učení, že Duch svatý je samostatná bytost jiná než Kristus, odvrací náš zrak od Ježíše a přiměje nás jej upřít na jinou osobu. **Jen pohledte jaký je dnes kladen důraz na Ducha svatého.** Otec a Syn jsou zatlačeni do pozadí. Kdo je ten, kdo se sám ustanovil prostředníkem? Kdo chce odpovídat na naše modlitby a kontrolovat naše životy? Kdo chce být rovný Bohu? Kdo vždy toužil po tom být uctíván jako sám Bůh? Ano, správně. Satan chtěl vždy být **Třetím členem Božstva**. Satanovým nejúspěšnějším plánem je postavit se mezi nás a Spasitele, stát se “jiným Utěшитelem” odpovídajícím na naše modlitby a sesílajícím nám sílu. V “Ranných spisech” sestry Whiteové je na stránkách 54- 56 zaznamenáno velice zajímavé vidění. Doporučuji vám přečíst si celé toto vidění. Prozatím však věnujme pozornost jeho závěru.

„Ti, kteří povstanou s Ježíšem k Němu do svatyně svatých vyšlou svoji víru a budou se modlit, “Otče náš, dej nám svého Ducha.” Ježíš pak na ně vdechne Svého Ducha. V tomto dechu je světlo, moc a mnoho lásky, radosti a pokoje. Ohlédla jsem se na skupinu, která byla stále skloněna před trůnem; nevěděli, že Ježíš jej opustil. **Satan se objevil vedle trůnu a snažil se pokračovat v Boží práci.** Viděla jsem je vzhlednout k trůnu a modlit se, “Otče, dej nám svého Ducha.” **Satan na ně pak vdechl bezbožný vliv;** bylo v něm světlo a mnoho síly, ale žádná láska, radost a pokoj. **Satanovým zájmem bylo udržet je v oklamání a stáhnout zpět a podvést Boží děti.”**

(Ranné spisy, str. 55,56)

Předmětem tohoto vidění je Kristovo přemístění ze Svatyně do Svatyně Svatých. Měli bychom si tu však všimnout, že **Satan odpovídal na modlitby těch, kteří se domnívali, že se modlí k Bohu.** Satan se vždy snaží napodobit Kristovu činnost. Tím, že nás přesvědčil, abychom uvěřili v **Trojici a pokládali Ducha svatého za samostatnou osobu, "Boha Ducha Svatého,"** jsme nyní připraveni modlit se k této bytosti. Již jsme si ověřili, že toto není v souladu s učením Písma. Moje otázka tedy zní, "**Kdo odpovídá na tyto modlitby?**" Odstraňujeme Krista jako Utěšitele a dáváme na Jeho místo falešného utěšitele, Satana samotného? Je možné, že důvod, proč začínáme vypadat tolik jako jiné církve kolem nás je ten, že dostáváme naše odpovědi na to, co je správné či špatné ze stejného místa? Jestliže nyní věříme, že Duch svatý může být uctíván a je možné se k němu modlit, právě tak jako Otec a Syn, kam se ubíráme? **Jakou cestu jsme otevřeli falešnému duchu, aby zachvátil celý Adventismus!!**

ZÁVĚR

Jaký je v tom rozdíl? Věřím, že to může být rozdíl mezi rozhodným postojem pro Krista skrze všechny zkoušky, které nás očekávají, či svedením mnoha klamy, které Satan připravil pro svět. **Musíme být dobře zakořeněni v pevné půdě a pokud jsou základy špatné, budova se zřítí.**

Jako Adventisté Sedmého dne jsme vždy věřili, že všechno naše učení musí být založeno na Písmu. Přesto jsme v r.1980 na Generální Konferenci v Dallasu, Texas, kde byla **oficiálně přijata Trojice** jako učení církve Adventistů Sedmého Dne prohlásili: „**Ačkoli ani jedna pasáž Písma neformuluje učení Trojice, je považována za skutečnost...pouze vírou můžeme přijmout existenci Trojice.**“ (*Speciální Edice Review and Herald*)

Neexistuje žádné jiné učení, kterému věříme, jež nemůžeme jasně dokázat z Písma. Pravdou o Božstvu je, že je zcela jasné kdo je Otec, Syn a Duch svatý. Ač jsou věci, kterým nemůžeme rozumět, protože se Bohu zlíbilo neodhalit nám některé skutečnosti, **koho máme uctívat je v Božím slově jasně stanoveno. To není žádným tajemstvím.**

Existuje jeden Bůh, Otec! Existuje jeden zrozený Syn, Ježíš Kristus, který je věrným obrazem Otce a má všechny vlastnosti Svého Otce. Ježíš je Božský Syn Otce. Existuje jeden Duch, společný Duch Otce a Syna. Vidíme dvě Božské bytosti, sdílející společného Ducha, který je činí jedním co do záměru, myšlení, a činnosti.

Na začátku jsme řekli, že pokud je dům vybudován na Skále, zůstane stát; avšak pokud je zbudován na pohyblivém písku spadne. Neustále si musíme připomínat toto pravidlo. Podotkli jsme, že se naše osobitost jako lidu během posledních pár let vytrácí. **ODCHÝLILI JSME SE K EKUMENISMU**, přijali jsme pochybné styly bohoslužby, pozměnily svěcení naší Soboty, oblékání, dokonce slyšíme Adventisty, kteří nevěří, že je možné dodržovat Boží zákon. Seznam by mohl pokračovat, to však není účelem této publikace. **Na co se snažíme poukázat je, že jestliže máme špatnou představu o Bohu, nemůžeme budovat na pevných základech.** Jak jsme poukázali, **Katolická církev má Trojici jako samotné jádro** svého učení a pohledte, co bylo vybudováno na těchto základech. Musíme se nad tím opravdu velmi vážně zamyslet.

Boží lid s poselstvím církve ostatků bude vítězný. Musíme si však stále připomínat, že abychom byli **ostatky, musíme být stejní jako jsme byli na začátku.** Jádrem poselství ostatků je "Bojte se Boha a vzdejte Mu chválu..." Zj. 14:7. **Zakladatelé**

Adventismu věděli, kdo tím Bohem je, proto mohli hlásat poselství s takovým důrazem.

R. F. Cottrell shrnuje celou tuto záležitost velmi jednoduše. Říká:

„Pokud bych byl dotázán, co si myslím o Ježíši Kristu, moje odpověď by zněla, Věřím všemu, co o Něm říká Písmo. Jestliže svědectví prohlašuje, že byl před stvořením světa s Otcem v Jeho slávě, věřím tomu. Jestliže je řečeno, že byl na začátku s Bohem, že byl Bůh, že všechno bylo stvořeno skrze Něho a pro Něho a že bez Něho nebylo nic stvořeno, věřím tomu. Jestliže Písmo říká, že je Božím Synem, věřím tomu. **Jestliže Písmo prohlašuje, že Otec poslal Svého Syna na svět, věřím, že měl Syna, aby Ho poslal.** Jestliže svědectví říká, že stál na počátku Božího stvoření, věřím tomu, jestliže je o Něm řečeno, že je odleskem Otcovy slávy a přesným obrazem Jeho osoby, věřím tomu. A když Ježíš říká, „Já a můj Otec jsme jedno,“ věřím tomu; a když říká, „Můj Otec je větší než Já,“ věřím tomu také; je to slovo Božího Syna, a kromě toho je to naprosto logické a podle všeho zřejmé.“ (*Review and Herald*, 1 červen, 1896)

Zakladatelé Adventismu byli horlivými studenty Bible, kteří přijímali slovo Boží jak je psáno. Nemarnili svůj čas ve snaze filosoficky odbourat jasné a jednoduché učení Písma. Bylo pro nás zajímavým zjištěním, že kdykoli jsme projednávali otázku Trojice s kazateli či teology, jejich první reakcí bylo, že se musíme vrátit zpět k řecké filosofii, abychom pochopili pojem Trojice. Ačkoli věříme, že Řecko je důležité, **musíme se vyvarovat svěřování veškerého výkladu Písma pouze do rukou teologů.** Pokud je k porozumění nutné být teologem, zvažme poselství, které předáváme laikům v církvi! Řecko může jistě pomoci, avšak rozhodně nesmí být v rozporu s jasným a jednoduchým učením Písma.

Shledali jsme **stanoviska učení Trojice** jako zavádějící, mlhavá a v rozporu s Písmem.

1 . Stoupenec učení **Trojice** nám sdělí, že musíme chápat, že pokud je pro označení Krista před Jeho narozením v Betlémě použito výrazu **Boží Syn** je to **pouze** ve smyslu **poukázání do budoucna**, kdy bude nazýván Synem díky Jeho narození v Betlémě. Toto platí nejen pro Písmo, ale také pro Ducha Prorockého. **Nicméně ani Bible ani Duch Prorocký nikde nic takového neuvádí. Je to pouhá domněnka.** Skutečností však je, že jak Bible tak i Duch Prorocký jasně říkají, že Ježíš je pravý velmi vlastní Boží Syn a jako takový existoval dříve než kdy přišel na tuto zemi.

2 . Stoupenci **Trojice** prosazují názor, že ten, kdo přišel zemřít za tebe a za mne nebyl skutečně Božím Synem, ale členem Božstva, který **přijal roli Syna**. Písmo však jasně říká *“Nebo tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna...”* Jan 3:16.

3 Stoupenec **Trojice** nám sdělí, že tři osoby utváří jednoho Boha a jelikož každá je sama rovněž Bohem, **je každá hodna chvály a uctívání a ke každé je možné se modlit**. Písmo nám však říká, že jsou jen **dvě osoby hodné uctívání a chvály, Otec a Syn**. Říká nám též, že se máme **modlit k Otci** skrze Syna.

4 Zastávce Trojice nazývá **Ducha svatého “Bůh Duch”** (God the Spirit). Písmo však tento výraz nikde nepoužívá.

Neodbourali jsme jasné a jednoduché učení Písma filosofií a nepřijali namísto něj lidské názory o tom co je dobré a co je špatné? **Trojice se vkradla do Boží církve ostatků postupně.** Dnes je přijímána obecně do takové míry, že pokud je někdo konfrontován ohledně její platnosti, odpověď je vždy stejná; **nikdy je ani nenapadlo o tom pochybovat.** Byli průkopníci

Adventismu opravdu ostatky? Jestliže byli, pak musíme věřit, že skrze své učení vyšli z Babylona, protože to je **znamením Církve ostatků**. Nemohli povolávat jiné ven z Babylona, jestliže oni samotní byli stále “desorientováni”.

Naší modlitbou je abyste studovali ve svém vlastním zájmu. “Studujte, abyste se ukázali hodnými **Božího** povolání”. Jediným způsobem jak zjistit, co je pravda, je udělat to, co učinili první Adventisté. **Dali stranou všechny předpojaté názory a obrátili se k Písmu, aby našli pravdu.** Jestliže se jim i po zevrubném prozkoumání Písma nedostávalo porozumění nějakého problému, Pán, jak říká br. Haskell, přiložil svoji pečeť na jejich studium v podobě **prorockého vedení**. My můžeme učinit to stejné skrze **spisy Ducha Prorockého**. Necht' vám Bůh každému žehná při studiu pro jasnější porozumění Boha, kterému sloužíme.

DODATEK

Zde uvádíme některé z textů a citací, které se staly zavádějícími pro mnohé při zvažování této problematiky. Studujte pro sebe při uvádění všech těchto výroků z Písma a Ducha Prorockého v soulad.

1 Moj.1:26 *“Řekl Bůh: Učiňme člověka k obrazu **našemu**, podle podobenství **našeho**...”*

Pozn.: “**Náš**” nemusí znamenat tři jak někteří uvádějí. Ellen Whiteová nám sděluje velmi přesně, co tím Bůh chce říci, když používá toto slovo na tomto místě v Písmu.

„Poté co byla stvořena země a na ní zvířata, **Otec a Syn** uskutečnili svůj záměr, který byl naplánován před pádem

Satana, a stvořili člověka **k svému vlastnímu obrazu. Podíleli se společně na stvoření země** a veškerého živého tvorstva na ní. A nyní **Bůh řekl Svému Synu** “Utvořme člověka k našemu obrazu.” (*Historie spasení*, str. 20,21)

Byli pouze **dvě osoby**, které se na tom podíleli, Otec a Syn.

Jan 1:1,2 “*Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha.*”

Slovo bylo na počátku, počátku čeho? Musí to být počátek něčeho. Byl to počátek tohoto světa? Byl to počátek stvoření andělů? K jakémukoli počátku to přisoudíme, musí to být počátek něčeho. Mnozí zastánci Trojice toto používají k tvrzení, že Kristus vždy existoval a neměl tedy počátek. To není, co tento verš říká. Také slovo “s” musí něco znamenat. Slovo bylo “S” Bohem. Nemohou být stejnou bytostí, neboť by jeden nemohl být s druhým. Nemůžeš kráčet sám se sebou.

Seznam veršů zmiňujících Otce, Syna a Ducha svatého

Jan 14:16 Skut. 1:2-5 Mat. 28:19

Jan 15:26 Skut.10:36-38 1Kor.12:3-6

Jan 16:6-15 Tit.3:4-6 1Tes.2:13-16

Jsou další, které by mohli být uvedeny. Ač je pravdou, že Otec, Syn a Duch svatý jsou zde vyjmenováni, **žádný z těchto veršů neudává, že existují ve vztahu, o kterém hovoří učení Trojice.**

Mat.28:19 „Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“

Není žádných pochyb o tom, že Otec, Syn i Duch svatý hrají všichni nezastupitelnou roli při obracení duší. To však ještě nedokazuje, že je Duch svatý samostatnou osobou odlišnou od Otce a Syna.

Luk.3:21, 22 *“... když se pokřtil i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe. A sestoupil Duch svatý v tělesné způsobě jako holubice na něj, a stal se hlas s nebe, řkoucí: Ty jsi ten Syn můj milý, v toběť mi se zalíbilo.”*

Boží Duch sestoupil od Otce a spočinul na Synovi. Zpodobnění holubice nepředstavuje jinou osobu přicházející k Ježíši, ale je pouze Otcovým potvrzením, že Ježíš obdržel Božího Ducha.

DUCH PROROCKÝ

Výrok na který mnozí poukazují jako na hlavní důvod k jejich přiklonění se na stranu zastánců Trojice se nalézá v Touze věků na str. 530:

„... Kristus má život, původní, nepřevzatý, neodvozený..“

Tvrdí se, že tento výrok s. Whiteové je důkazem, že Kristus vždy existoval jako samostatná odlišná osoba a odtud pramení víra, že Bůh je Trojicí. Tvrdí, že se to týká Jeho fyzického života, jenž vždy trval. Všimněte si však prosím, co následuje přímo po tomto výroku.

„Ten kdo má Syna, má život.“ 1 Jan 5: 12. Kristovo Božství je zárukou křesťanova věčného života.“ (*Touha věků* str.530)

Rok před napsáním Touhy věků se ve Znamení doby objevil článek, v kterém používá stejnou terminologii. Tento článek byl přetištěn v 1 SM (Vybraná poselství) str. 296. Zde je tento výrok ve svém původním kontextu.

„V něm byl život; a život byl světlo lidí“ (Jan 1:4) **Není to fyzický život, který je zde popisován, ale nesmrtelnost**, život, který je výlučnou vlastností (výhradním majetkem) Boha. Slovo, které bylo s Bohem, a které bylo Bůh, mělo tento život. Fyzický život je něčím, co přijímá každý jedinec. Není věčný nebo nesmrtelný;

neboť Bůh, Dárce života, jej bere zpět. Člověk nemá žádnou moc nad svým životem. **Ale Kristův život byl nepřejatý.** Tento život Mu nemůže nikdo vzít. „*Já jej dávám sám od sebe.*“ (Jan 10:18), řekl. **V Něm byl život, původní, nepřevzatý, neodvozený. Tento život v člověku není. Může ho získat jen skrze Krista, Nemůže si ho zasloužit; dostane ho jako dar, pokud věří v Krista jako svého osobního Spasitele.** „*Totoť jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.*“ Jan 17:3.
(Vybraná poselství, kn.1, str.296,297)

Ze souvislosti tohoto textu je zřejmé, že E. G. Whiteová v této frázi **nenaráží na Kristovu fyzickou existenci, ale na jeho věčný život, život, který patří výhradně Bohu.**

Jiný výrok, který je používán k podpoření učení Trojice je:

„Kristus je pre-existující, samoexistující Syn Boží.“ (*Evangelism*, str.615)

Toto je část výroku, která je vždy citována. Zastánci Trojice na toto poukazují jako na důkaz, že Kristus vždy existoval jako druhá osoba Božstva. Podívejme se blíže na celý odstavec.

„Kristus je pre-existující, samoexistující **Syn** Boha...Hovoříc o Jeho preexistenci, **Kristus unáší naši mysl zpět napříč nedozírnými věky. Ujišťuje nás, že nikdy neexistoval čas, kdy nebyl v úzkém vztahu s věčným Bohem.** Ten Jehož hlasu Židé právě naslouchali, **byl s Bohem jako ten, který s Ním byl vychován.**“ (*Znamení doby*, 29 srpen 1900; *Evangelism* str. 615)

Všimněte si, že Kristus je nazván samoexistujícím **Synem**, v kontrastu s věčným Bohem (Otcem). Pamatujme, že „*Nebo jakož Otec má život sám vsobě, tak **dal i Synu, aby měl život v samém sobě.***“ Jan 5:26. Prokyně pokračuje slovy, že nikdy

nebyla doba, kdy Kristus nebyl v těsném vztahu s Otcem. Mnozí na to mohou poukázat a říci, že tím říká, že Kristus nemá počátek. Všimněte si však prosím, že vzápětí objasňuje svůj výrok konstatováním, že On byl s Bohem jako **ten, který s Ním byl vychován**. Ta stejná terminologie je použita v 8. kap. Příslloví, která, jak prorokyně řekla, pojednává o Kristu. Jistěže od svého zrození byl Kristus vždy v úzkém vztahu s Otcem. Musíme též mít na paměti, že Kristův život vždy existoval v životě Otcově, neboť Kristus je přesná kopie Svého Otce, naprosto stejné podstaty.

Další, pro některé obtížná pasáž, se nachází v 1.kn. Vybraných poselství, str.247:

„Pán Ježíš Kristus, vznešený Syn Boží, **existoval od věčnosti, odlišná osoba, a přec jeden s Otcem.**“

Pokud bych měla číst právě jen tuto část, mohla bych z ní velmi snadno získat dojem ve prospěch Trojice. Pojdme se ale opět podívat na celý výrok.

„Pán Ježíš Kristus, vznešený Boží Syn, **existoval od věčnosti, odlišná osoba a přec jeden s Otcem.** Byl přenádhernou slávou Nebes. Byl velitelem nebeských inteligencí, a poctou uctívanou anděly, byl Jím přijat, aby usedl po Jeho pravici. Bohu toto nebylo loupeží. „Hospodin měl mne při počátku své cesty,“ On prohlásil, “před skutky svými, přede všemi časy. Před věky ustanovena jsem, před počátkem, prvé než byla země. Když ještě nebylo propastí, zplozena jsem, když ještě nebylo studnic oplývajících vodami. Prvé než hory založeny byly, než byli pahrbkové, zplozena jsem; Ještě byl neučinil země a rovin, ani začátku prachu okrášku zemského. Když připravoval nebesa, byla jsem tu, když vyměřoval okrouhlost nad propastí.” (Přís. 8:22-27).“ (*Vybraná poselství, kn.1, str.247,248*)

Celý tento odstavec se zabývá preexistencí Krista s Otcem, před stvořením světů. Všimněte si zde, že ve stejném odstavci, kde říká, že Kristus existoval od věčnosti jako odlišná osoba, o Něm též hovoří jako o tom, který byl zrozen předtím, než začaly existovat světy. E. J. Waggoner by řekl, že Kristus byl zrozen před tak dávnými věky času, že tyto sahají za naše možnosti časového chápání. Tato myšlenka vnáší soulad do tohoto výroku. Kristus existoval jako odlišná osoba od věků dávné věčnosti, od toho času, kdy byl zrozen z Otce.

Mohli bychom si též připomenout, že jako Adventisté používáme slova “věčný”, “trvalý”, “navěky” ve významu, že procesy, které popisují, trvají tak dlouho, jak je nutné k uskutečnění jejich záměru, či dosažení cíle.

V *Evangelismu* str.616 nacházíme tento výrok:

„Musíme si uvědomit, že Duch svatý, který je natolik osobou jako Bůh je osobou, se prochází těmito prostory.“

Kdybychom měli číst pouze tuto část výroku, mohli bychom si myslet, že řekla, že Duch svatý je samostatnou osobou oddělenou od Krista nebo Otce. Opět se však podívejme na souvislost.

„**Pán** to říká, protože ví, že je to pro naše dobro. **On** kolem nás postaví zeď, aby nás ochránil před hříchem, aby nám tak **Jeho** požehnání a láska mohli být uděleny v plné míře. To je důvodem, proč jsme zřídili školu zde. **Pán** nám přikázal, že toto je místo, kde máme školu umístit a máme veškeré důvody si myslet, že jsme na správném místě. Byli jsme shromážděni a ustaveni jako škola, a musíme si uvědomit, že **Duch svatý, který je natolik osobou jako Bůh je osobou**, se prochází těmito prostory, **že Pán Bůh je naším pečovatelem a pomocníkem**. **On** slyší každé slovo, které vyslovíme a zná každou naši myšlenku. (*Manuscript Release*, č.487)

Jak jistě vidíte ze souvislosti, mluví se zde o Kristově přítomnosti ve školních prostorách, nikoli o samostatné osobě, nazývané Duchem svatým.

Toto jsou některé výroky z Písma a Ducha Prorockého, které mnozí použily k obhajování učení Trojice. Zmínily jsme se zde o některých, které mluví o Duchu svatém jako o třetí osobě Božstva. Věřím, že je možné je všechny uvést v soulad s nesčetnými výroky z Bible a Ducha Prorockého, které jsou jasně **v rozporu s učením Trojice.**

VĚROUČNÉ ČLÁNKY

1872

Existuje **jeden Bůh**, osobní, duchovní bytost, stvořitel všeho, všemocný, vševědoucí, a věčný, nekonečný v moudrosti, svatosti, spravedlnosti, dobrotivosti, pravdě a milosrdenství; neměnný, a všude přítomný skze Svého představitele Ducha svatého. Žalm 139:7

Existuje **jeden Pán Ježíš Kristus, Syn Věčného Otce**, ten skrze kterého on stvořil všechny věci, a kterým jsou všechny věci udržovány.

1931

Božstvo, či **Trojice**, je tvořena Věčným Otcem, osobní, duchovní bytostí, všemocnou, všudypřítomnou, vševědoucí, nekonečnou v moudrosti a lásce; Pánem Ježíšem Kristem, Synem Věčného Otce, skrze kterého byly stvořeny všechny věci a skrze kterého bude uskutečněno spasení vykoupených zástupů; Duchem svatým, třetí osobou Božstva, velikou obnovující silou v díle spasení.

1995

Trojice: existuje jeden Bůh, Otec, Syn, a Duch svatý, jednota tří spoluvěčných Osob. Bůh je nesmrtelný, všemocný, vševědoucí, nade vším, a stále přítomný. On je nekonečný a za hranicemi lidského chápání, ale přesto znám skrz Své sebezjevení. Je navždy hoden zbožování, uctívání, a služby všeho tvorstva.

